

vear nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

12 pagini – 1 leu

**Cu viteza maximă
pe autostrăzi
electronice**

DIN SUMAR:

- **Imobilul experimental**
- **Copiii – lupi între mit și adevăr**
- **Singur în cer și pe mare**
- **„Crimă și pedeapsă” cu dragoste și curaj**
- **Sinteți dinamic?**
- **Pentru a hrăni inima...**
- **O pădure beată**
- **Pagina de umor**

**Organismul trebuie
lăsat să se apere
singur!**

Idee pentru o toaletă de interior
Foto : A.P.N.

12
ANUL XXVI
(1305)
20 MARTIE 1970

...ualitate
 alitatea actuală
 rea actualitatea ac
 actualitatea actualitatea
 itatea actualitatea actual
 actualitatea actualitatea
 alitatea actualitatea actuali
 actualitatea actualitatea e
 alitatea actualitatea actualit

ARHITECTURĂ

**Imobilul
 experimental**

Tot ce-i nou are și partizani dar și adversari. Este o regulă de care n-a scăpat nici imobilul experimental destinat noilor forme de viață, aflat în construcție pe strada Televiziunii din Moscova. Dar să vedem mai de aproape despre ce este vorba.

Un grup de arhitecți de la Institutul de cercetări în domeniul construcțiilor din capitala Uniunii Sovietice a primit misiunea să conceapă un nou tip de imobil, în care condițiile de locuit să fie mult superioare celor actuale. La elaborarea proiectului au luat parte specialiști din 30 de institute de cercetări: psihologi, medici, filozofi, sociologi, economiști și pedagogi care au dat un mare număr de sfaturi, de sugestii.

Dorim, au precizat ei, ca fiecare să se simtă bine nu numai într-un apartament confortabil, ci în întreg imobilul. De aceea fiecare nivel a fost pre-

Salonul pentru vizionarea programelor de televiziune

văzut cu mai multe saloane: în unele vor putea fi primiți prietenii, se va putea juca șah, citi ziarele, în altele vor putea fi vizionate programele de televiziune. Parterul va găzdui o sală de proiecție cu ecran panoramic, bibliotecă, încăperi pentru diverse activități, laboratoare fotografice, încât fiecare locatar își va putea petrece timpul după bunul său plac.

Intr-un volum cuprinzând două nivele, auxiliar imobilului, vor fi amenajate o cafenea, un bar și o sală de sport, iar acoperișul construcției va servi ca piscină nu numai vara ci și iarna, deoarece aceasta va putea fi acoperită. Dar imobilul va dispune și de o poli-clinică proprie, ca să ne exprimăm așa, cu caracter „familiar”. Datorită ei, locatarii vor putea consulta medicul sau urma unele tratamente fără a mai apela la serviciile policlinicii de cartier. De asemenea, în curte vor fi amenajate o creșă și o grădiniță de copii, lucru care-i va scuti pe părinți să parcurgă cu vehiculele publice mari distanțe, iar prezența în imobil a unei spălătorii, curățătorii mecanice și a unor ateliere de reparații va contribui, de asemenea, la sporirea timpului liber.

Imobilul va avea la fiecare nivel diverse aparate menajere ce vor putea fi împrumutate pentru utilizare temporară, iar cele 14 mii de porții de mănă-care preparate zilnic, ce vor putea fi

consumate în restaurant, cafenea sau în apartament vor înlătura oboseala și lărgăți la piață și gătitul care răpește gospodinelor atât de mult timp. Pe unii tradiționaliști îi va speria poate faptul că nici unul dintre cele 812 apartamente ale blocului nu va avea bucătărie. Fiecare familie va avea totuși o mică plită electrică cu cuptor, dulapuri pentru vase, îngropate în perete, frigider, așa încât amatorii de gătit își vor putea satisface pasiunea.

Fiecare experiență reclamă o verificare, o confirmare, așa încât și rezultatul acestei prime experiențe va fi extrem de important. Alte variante sînt studiate la Kiev și la Leningrad.

FOTOGRAFIA SĂPTĂMINII

În fața obiectivului, telegrafista Muza Obrazțova, din Murmansk, șta despletit cozile — care au o lungime de 170 cm

„EXPO-70”

**Cite pavilioane,
 atitea idei**

De la prima expoziție mondială, care a avut loc la Londra, s-a scurs mai bine de un secol. Un secol furtunos — cu războaie tragice, mari revoluții, grandioase transformări. Știința și tehnica au făcut un salt gigantic — de la aerostate la navele cosmice, de la ferinarele cu gaze la centralele electrice atomice, de la aritmetică la cibernetică. Fiecare nouă expoziție mondială a reflectat, într-un fel sau altul, evenimentele vremii ei și dacă cineva s-ar osteni să le mai străbată o dată, începînd cu fostul Palat de cristal din Londra, mistuit de incendiu, și sfîrșind cu pavilioanele expozițiilor de la Bruxelles și Montreal, ar avea în fața ochilor uluitorul tablou al acestui secol neobișnuit. „Expo-70” vine să completeze tabloul de mai înainte cu valorile făurite de geniul uman în ultimii ani.

Expoziția mondială din Japonia, prima de acest fel organizată în Asia, uimește în primul rînd prin vastitatea ei. Cele 115 pavilioane ocupă o suprafață de 3,3 milioane de metri pătrați, socotită totuși insuficientă întrucît în orele de vîrf se scotează o afliuență de circa 162.000 de vizitatori, cu alte cuvinte circa 20 mp de om. Cu toate acestea, vizitatorii care doresc să aibă mai întii o privire de ansamblu asupra expoziției o pot face în numai un sfert de oră făcînd apel la serviciile modernului monorail care inconjoară expoziția.

Pentru deplasarea în incinta ei pot utiliza un alt mijloc de transport, am putea spune și mai modern. Conduce dintr-un material plastic transparent ce duc de la intrarea principală spre cele mai mari pavilioane adăpostesc trotuare rulante care amintesc de esca-latoarele de metrou și care — în afară de faptul că-i scutesc pe vizitatorii de efortul mersului pe jos pe distanțe mari — îi vor apăra și împotriva arșiței care se va instaura în lunile iulie și august și de ploie.

„Expo-70” uimește prin noutatea formelor, prin ingeniozitatea și fantezia concretizate vădit de originalele con-

strucții înălțate la Osaka de arhitecți celebri din multe țări. Pavilionul britanic, de pildă, este suspendat deasupra pămîntului, sprijinit pe patru piloni roșii; cel italian pare o îngrămădire de cuburi uriașe, iar cel francez de bule transparente. Pavilionul Uniunii Sovietice este o construcție cu forme dinamice avîntate spre țării. Pavilionul Statelor Unite e ascuns în întregime sub pămînt. Nu departe de el se înalță, aidoma unui monstru preistoric, pavilionul Australiei. Un „gît” de beton susține o imensă farfurie: acoperișul clădirii principale care în imediata-i vecinătate are o altă construcție în formă de arbore cotit. Dar cele mai originale rămîn pavilioanele companiilor industriale japoneze. „Furukava”, de pildă, are forma unei pagode cu șase etaje; „Fuji” pare un fragment deomidă multicoloră de dimensiuni gigantice; „Pepsi-Cola” a construit un fel de arici; „Tosiba” un imens dinozaur; pavilionul companiei „Santory”, producătoare de whisky, are forma unei sticle sparte...

S-ar putea ca aspectul exterior al unor construcții să suscite și remarcări ironice, dar nu forma pavilioanelor este indiciul valorilor expuse în ele. Despre asta, însă, într-un număr viitor.

Cînd, după închiderea expoziției, vor fi demontate pavilioanele, pe cele 330 de hectare care alcătuiesc teritoriul ei se va înalța un oraș nou, modern, cu străzi largi, piețe vaste, cu parcuri și locuri de parcare pentru mașini.

APROPO DE...

La ordinea zilei

Un muzician care se crede un virtuoz se întoarce către public și întreabă:
 — Ce-aș putea să vă ofer ca să vă placă mai mult?
 — Pianul! i se răspunde din sală.

Proaspăta soție:
 — Sîntem un menaj perfect în privința mobilei.

Intr-un elan plin de eroism, portarul se aruncă la picioarele unui înaintaș, rugîndu-l să nu bage gol.

— Nimic din ceea ce este omenesc nu-mi este străin — spune antropofagul.

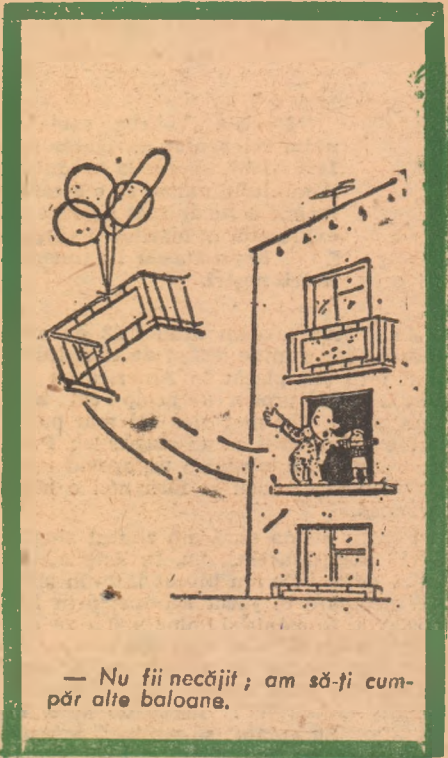
Nu există minuni; dintr-un singur fînțar nu se poate face decît un singur armăsar.

Cînd Hamlet se întreabă: — A fi sau a nu fi, nu-i nevoie să-i suflați răspunsul.

Se surprindea gîndind... și a fost prins în flagrant delict de plagiat.

Există două categorii de spirite creatoare: cei care, în indiferență ce domeniul, rostesc ultimul cuvînt și cei care vorbesc la urmă pentru a avea ultimul cuvînt.

Situația familială?
 — Insuportabilă

— Nu fii necăjit; am să-ți cumpăr alte baloane.

Un anunț dintr-un hotel:
 „Nu fumați în pat. Cenușa pe care o vom găsi mîine ar putea să fie a dumneavoastră.”

— Domnule doctor, aș vrea să vă întreb dacă-i adevărat că femeile trăiesc mai mult decît bărbații?

(După „Literaturnaia gazeta”)

concurusul nostru

concurusul nostru

Lenin în exilul siberian

5 Pentru activitatea sa revoluționară, Lenin a fost arestat în noaptea de 9 decembrie 1895 și a trăit timp de 14 luni în închisoare; apoi a fost exilat trei ani în Siberia, în satul

În exil, Lenin a scris peste treizeci de lucrări, elaborînd programul politic și tactica de luptă a partidului. La terminarea exilului el a desfășurat o activitate susținută pentru făurirea partidului marxist, pentru crearea unui ziar marxist pe întreaga Rusie. Acest ziar s-a denumit mai tîrziu

Intrucît i s-a interzis să locuiască în cele două capitale ale imperiului țarist sau în centrele muncitorești, el și-a stabilit domiciliul în orașul mai aproape de Petersburg.

Bon de concurs în pag. 10-a

concurusul nostru

concurusul nostru

SINGUR ÎN CER ȘI PE MARE

Marea experiență umană a lui Francis Chichester

Revista „Vokrug sveta” a publicat recent un fragment din jurnalul celebrului navigator englez Francis Chichester, care a făcut, în 1966—1967, singur la bordul unei mici ambarcațiuni, primul ocol în jurul Pământului numai cu o escală, pe la Capul Horn. Stabilirea recordului a înconunat de fapt un lung șir de realizări ale acestui neobosit explorator al mărilor și văzduhului.

Reproducem fragmentul cu convingerea că-l va interesa și pe cititorii noștri.

În anul 1929 (aveam atunci 28 de ani) m-am făcut pentru mine destul de tumultuos. Mai întâi am plecat în America cu intenția să-mi procur de acolo cel mai bun avion, dar mai ales cel mai puțin pretențios aparat cu un singur loc. Prin nepretențios înțelegeam un aparat ușor de manevrat, docil și fără nici o hibă ascunsă.

Pentru prima oară am zburat singur la 13 august același an, în Anglia, iar la 25 octombrie am plecat într-un zbor de încercare în jurul Europei prin Iugoslavia, România și Polonia. La 20 decembrie am decolat apoi din nou de la Croydon. Numai un singur pilot mai străbătuse până atunci solitar traseul Anglia—Australia: 10.000 de mile, în 15 zile. Eu voiam să străbat această distanță într-un răstimp și mai scurt, dar până la urmă am fost bucuros că am ajuns la destinație în bune condițiuni.

La Sydney mi s-a făcut o primire uluitoare: în văzduh mă aștepta o escortă alcătuită din zece avioane, iar pe aeroportul Mascot se adunaseră mii de oameni... Rezultatul întinării a fost pentru mine neașteptat; după o lună, în timp ce mă aflam în Noua Zeelandă am constatat că eram în pragul unei depresii nervoase. Dar nu din cauza zborului propriu-zis. Evident, un lung zbor solitar era atunci o întreprindere destul de riscantă. Escarele intermediare erau primejdioase, informațiile despre starea vremii se dobândeau cu mari dificultăți; apoi zborul mai era îngreunat de lungi și sterile discuții cu autoritățile vamale sau de alt gen, de grija pentru procurarea hranei și a carburanților, mai ales că uneori trebuia să le port de câte două ori pe zi și, de multe ori, în țări diferite. Cabina avionului „Gipsy Moth” era deschisă, încât timp de 12 ore pe zi trebuia să înfrunt vitregia vântului, care citeodată bătea cu o viteză de până la 90 de mile pe oră.

Se înțelege că eram istovit, dar sint convins că ajunsesem în starea aceea numai din cauza unei epuizări nervoase, a unei suprasolicități nervoase; explozia de neașteptată popularitate în Australia îmi ceruse să vin în contact cu mii de oameni necunoscuți. Încât după aceea am început să evit orice societate. În timpul plimbărilor, numai simpla vedere a unui om care venea spre mine îmi dădea frisoane.

Recent, am citit biografia Emmei Johnson, care a străbătut la câteva luni după mine același itinerar și am aflat că a trecut prin aceleași chinuri; constatările medicilor au arătat că ea s-a aflat atunci în pragul nebuniei. Și sint convins că așa era.

Am încercat să mă apuc de citit, sperând că în felul acesta să scap de coșmaruri. Ieșeam din casă numai noaptea ca să fac puțină mișcare și să aduc acasă câteva butoașe cu apă de mare pentru băi calmante.

Privind retrospectiv, în lumina experienței adunate de atunci, cred că m-aș fi refăcut mult mai repede dacă aș fi respectat regimul de viață pe care îl am acum. Dar în perioada aceea, cînd timpul era atât de prețios, mi se părea ridicol să fac exerciții de gimnastică. Dacă tinerețea ar ști, dacă bătrînețea ar putea!...

Aventura

Cu toate acestea, orgoliul nu-mi dădea pace. Cu șase luni înainte de a împlini 29 de ani am început să mă

pregătesc intens pentru o nouă călătorie, mult mai grea. Proiectam un zbor în jurul lumii, iar prima etapă trebuia să fie trecerea, peste Marea Tasmaniei, din Noua Zeelandă în Australia. Astăzi, un asemenea zbor n-are nimic spectaculos. Călătorești în aer ca într-un autobuz. Pentru mine, însă, prin dificultățile, primejdiile și bucuriile lui acest zbor a rămas una din cele mai mari aventuri din viața mea.

Dar iată, pe scurt, dificultățile: era prima tentativă de zbor solitar pe acest itinerar, ceea ce însemna că, așa cum se întâmplă în orice nouă încercare, puteam să mă aștept la tot felul de surprize. Distanța în sine nu era mare, cam jumătate din drumul dintre Irlanda și Newfoundland peste Atlantic, dar ținând seama de forțele lui „Gipsy Moth”, era uriașă. O puteam străbate numai în trei reprize; din fericire pe traseu erau două insule mici. Însă nu se putea ateriza pe ele, iar dacă aș fi cerut amenajarea unei piste ar fi însemnat să-mi bat gura pe degeaba; îngustele fișii de pământ nu văzuseră niciodată până atunci un avion. De aceea am hotărât să-l transform pe „Gipsy Moth” în hidroavion. Mai întâi însă trebuia să învăț să pilotez un astfel de aparat. Cum până la mine nimeni nu făcuse un zbor solitar atât de lung, trebuia să stabilesc cum aveam să amerizez, să pilotez și să decolez. Dar lucrul cel mai dificil era depistarea din văzduh a insulelor.

Pe atunci nu exista încă aparatul de radionavigație, încât am hotărât să elaborez un sistem propriu de orientare după soare cu ajutorul sextantului. Nimeni înainte de mine nu încercase să piloteze astfel un avion, chiar avînd echipaj la bord (și din cite știu, nici după aceea pentru că a apărut aparatul de bord). Sistemul meu trebuia să fie extrem de precis, căci insula Lord-Howe e atât de mică, încât nu-mi puteam îngădui aici măcar o deviere de jumătate de grad de locul de amerizare. Avînd o rezervă de carburant de numai 9 ore pentru un zbor de 8 ore, nici nu m-aș fi putut întoarce sau zbura în altă parte dacă n-aș fi depistat insula.

Pregătirile de zbor au durat aproape doi ani. La sfîrșitul lui 1930, disperat din cauza mulțimii greutăților de care mă lovisem, mi-am instalat un coș într-o pădure și am stat acolo două săptămîni, calmîndu-mi nervii prin tăierea de copaci. În felul acesta mi-am smuls din suflet otrava neîncrederii în propriile-mi forțe. Uneori mi se părea că greutățile erau de netrecut. Mi se părea că asupra mea era îndreptată o armă cu două țevi, și chiar dacă aș fi izbutit să scap de primul glonte, cea de a doua țevă avea să mă urmărească mai departe. Nemaiputînd rezista tensiunii în care mă aflam, la începutul anului 1931 am căzut la pat. Orice mișcare, oricît de mică, îmi pricinuia dureri insuportabile. Nu puteam coborî din pat decît tirîndu-mă. Am fost internat într-un spital din Auckland, dar medicii de acolo nu și-au putut explica cauzele bolii. Cred că în felul acesta ciudat natura m-a silit să mă odihnesc...

Peste câteva zile am ieșit din spital ca să pornesc în călătoria proiectată. Sistemul de navigație a funcționat excelent, ceea ce a fost un mare succes, deoarece deasupra insulei Lord-Howe izbucnise o furtună și abia cînd am fost la cinci mile depărtare de ea am izbutit s-o descopăr. Eram fericit. Niciodată până atunci nu mai încercasem o senzație atât de puternică, de palpitantă.

Dar eram fericit nu numai pentru că sistemul meu funcționase bine, ci și pentru că izbutisem să repar de unul singur avionul care fusese acoperit de apă într-o lagună a insulei, în timp ce eu dormeam.

Totul a decurs foarte bine, deși am avut și unele mici neplăceri: în Australia, cînd avionul a fost ridicat din apă, cîrligul macaralei mi-a retezat virful unui deget. De la Sydney am continuat zborul spre nord, spre a face singur, pentru prima oară, înconjurul lumii.

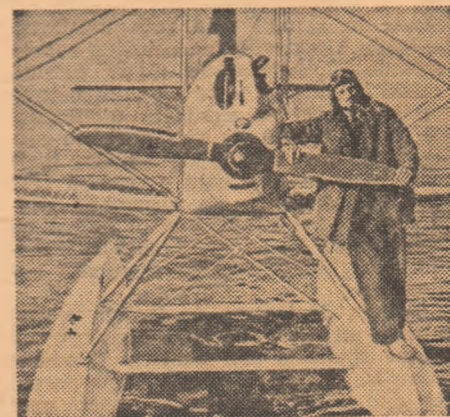
Am străbătut astfel 2.000 de mile, zburînd peste Marea Barieră de Corali, apoi peste Noua Guinee, Filipine și China, îndreptîndu-mă spre Japonia. Acolo, însă, într-un mic port am avut o escală nefericită. Pe vremea aceea,

1929. Primul zbor solitar pe primul „Gipsy Moth”...

Triumful de la Sidney

La 30 de ani, 2.320 km la bordul unui hidroavion

japonezii vedeau pretutindeni numai spioni. Așa se face că m-au bănuț și pe mine, drept care mi-au ordonat să aterizez numai în micul port pescăresc și nicăieri altundeva. La extremitatea nordică a portului erau niște cabluri telefonice. A doua zi, în timp ce decolam m-am izbit de aceste cabluri.

reportaj
reportaj reportaj
portaj reportaj repor
taj reportaj reportaj re,
reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repo
j reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repor
aj reportaj reportaj reportaj

„Gipsy Moth” a fost zvîrlit mai întîi înapoi, apoi cablurile, care se împlintaseră în trupul de placaj, l-au izbit de cheiul portului. Cred că a fost un spectacol ieșit din comun. Nu-mi rămînea decît să regret că nu l-am putut vedea de pe sol...

Lupta cu propria-mi vedere

Cînd mi-am revenit, mi-am spus că murisem și că eram pe lumea cealaltă; în fața ochilor aveam un amurg roșu nepămîntean. Dar explicația era mai simplă: priveam lumea printr-o pinză de sînge.

După un consult amănunțit mi s-au descoperit treisprezece răni și fracturi. Și iar a început o luptă cu mine însumi. Deși zborul spre Japonia mă obosea rău, cred că ceea ce m-a adus într-o stare de totală epuizare nervoasă a fost, de fapt, politețea exagerată a japonezilor care se perindau în convoi pe la patul meu de spital ca să-și exprime compasiunea.

Nici după jumătate de an, cînd eram de acum în Anglia, nu puteam călători cu trenul fără să privesc mereu pe ferastră ca să mă conving că linia e liberă și că nu se va întâmpla un accident. Iar trecerea printr-un tunel era pentru mine un adevărat coșmar.

Oricum, însă, pot să spun că am avut noroc: în Japonia am încăput pe mîinile unui medic foarte bun. Dar el nu vorbea englezește, iar eu nu știam japoneza. Poate că de asta nici nu mi-am dat seama cît de serios traumatizată îmi era coloana vertebrală. În următorii zece ani am suferit deseori de dureri. Citeodată, în timpul crizelor, simțeam o dorință tiranică, care uneori se preschimba pur și simplu în necesitate, de a sta în cap. Dar îmi stăpineam acest impuls, socotindu-l excentric. După mulți ani, cînd am început să fac dimineața un întreg complex de exerciții, am învățat realmente să stau în cap. Și sint convins că tocmai datorită acestui exercițiu — ca și altora, de altfel, pentru coloană — am scăpat, în sfîrșit, de dureri.

În 1951 am hotărît să mă ocup serios de ochi. Am o miopie foarte puternică și astigmatism. Pentru oamenii cu vedere normală, iată despre ce-i vorba: priviți lumea printr-o lentilă care mărește foarte mult și veți afla ce înseamnă să fii miop; iar dacă pe cer vedeți, în loc de o singură seceră a Lunei, câteva suprapuse, aveți astigmatism. Multe din cele mai arzătoare dorințe ale mele nu s-au putut realiza din cauza vederii slabe. Din pricina ei n-am putut intra în marină. La colegiul Marlborough, unde doream din toată ființa mea să joc rugby, am fost alungat de pe teren. Și pe bună dreptate.

Apoi am început să mă pasionez de box și la 19 ani am vrut să devin profesionist. Dar cum poate spera un boxer să facă carieră dacă nu vede arcadele adversarului?

Mai tîrziu, vederea proastă era cît pe ce să-mi dea peste cap planurile legate de aviație. La începutul carierei aviatice, am căpătat brevetul de pilot-amator numai cu condiția să port ochelari speciali recomandați de Ministerul Aviației. Apoi am încercat să obțin și carnetul de pilot în aviația civilă, ceea ce mi-ar fi dat dreptul să lucrez pe liniile comerciale. Dar dobîndirea unui astfel de carnet reclama o vedere perfectă. Această calitate mi-a fost recunoscută însă numai mult mai tîrziu și ca o excepție, după ce am făcut zborul solitar pe ruta: Anglia—Australia.

(Va urma)

CINEMA

Ambasadoarea

Iulia Borisova este o mare actriță de teatru. De cincisprezece ani de când joacă pe scena lui, ea slujește „Vah-tangovul“ nu numai cu talentu-i generos ci și cu un ineputabil simț al datoriei. Nimic nu o poate face să lipsească de la spectacol. Doar dacă este foarte bolnavă. Iarna trecută, când epidemia de gripă n-a ocolit-o și boala a silit-o să stea acasă, plasatoarele se scuzau în fața publicului venit să o aplaude în „Melodie varșoviană“. Spuneau stingerite și îngrijorate de starea actriței iubite:

— Știi, gripa asta...

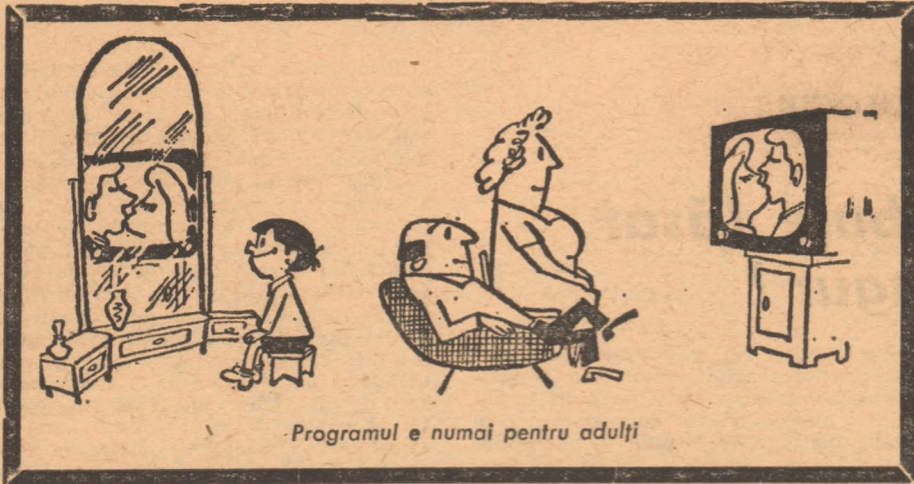
Această dăruire, această seriozitate au înconjurat-o cu o aureolă deosebită. Iulia Borisova a devenit un exemplu de profesionalism, și nu numai de profesionalism. Numele ei e rostit în lumea teatrală cu respect. Actrița a străbătut un drum rodnic de desăvârșire spirituală. Eroinele ei devin din an în an mai înțelepte. Fără să-și piardă din feminitatea învăluitoare.

Iulia Borisova în ținuta primei femei diplomat

Când a descoperit-o cinematograful, toate aceste alee însușiri erau cunoscute doar de un restrins public teatral. Cu Nastasia Filipovna din „Idiotul“ Iulia Borisova a cucerit și publicul larg de film. Și a rămas în amintirea lui mult timp, deși după aceea a urmat iar o lungă pauză.

În fine, acum va avea loc a doua întâlnire. În filmul „Ambasador al Uniunii Sovietice“, pe care G. Natanson l-a făcut după un scenariu al fraților A. și I. Tur, Iulia Borisova interpretează rolul principal al primei femei diplomat — Alexandra Kollontai (căreia i-a servit ca prototip Alexandra Kollontai). Alegerea acestei interprete a fost cit se poate de fericită. Într-un film despre o diplomată ea trebuie să joace mult din ceea ce rămâne în afara cadrului. Tactul actriței, demnitatea, noblețea și puterea ei de stăpânire nu pot

Programul e numai pentru adulți

aduce decât succesul rolului. Un rol extrem de dificil. Căci situația unul diplomat sovietic într-o țară neutră, în anii celui de al doilea război mondial, când trupele hitleriste stăteau să intre în Moscova, nu era de invidiat...

Iulia Borisova are un partener pe potrivă ei — actorul A. Ktorov, puternică personalitate artistică, pe care l-am admirat fără rezerve în rolul bătrânului prinț Bolkonski din „Război și pace“. Acest duet de maeștri ne va arăta cum se stabilesc relațiile dintre ambasadoare și regele țării în care a fost acreditată, cum crește respectul reciproc, ascuns cu grijă îndărătul etichetei, cum se manifestă curiozitatea lor atât de omenească, cum regele o admiră pur și simplu ca un bărbat pe femeia frumoasă și elegantă și cum femeia frumoasă și elegantă știe să se folosească cu mult tact de impresia produsă.

Filme despre Lenin

Dind urmare unei comenzi făcute de UNESCO, Fabrica de copii de filme din Harkov a făcut 250 de copii după filmul documentar „Lenin“ (în trei părți) realizat de Studioul central de televiziune în limbile engleză, franceză, germană, spaniolă, japoneză, arabă și în alte câteva limbi.

— De altfel nu-i prima comandă de copii ale unor filme despre Lenin primită din străinătate — a declarat unui corespondent al agenției A.P.N. inginerul șef al fabricii, Boris Trofimov. Nu de mult am făcut 34 de copii după un alt film documentar „V. I. Lenin“ (în două părți), în limbile engleză, franceză, arabă, persană, italiană, daneză.

După filmul „Revoluția socialistă“ s-au făcut 32 de copii în limbile spaniolă, germană, portugheză, finlandeză, norvegiană, persană.

Copiile filmelor despre Lenin sunt executate pe peliculă de cea mai bună calitate. În același timp, toate filmele documentare despre Lenin sunt lucrate pe peliculă de 16 mm, ceea ce face ca ele să poată fi proiectate cu aparate mobile acolo unde nu există aparate staționare și în felul acesta să poată fi prezentate unui foarte mare număr de spectatori.

Filmele sunt livrate în străinătate în ambalaje speciale de celofan.

În momentul de față, fabrica scoate 70 de copii după noul film documentar despre Lenin „Un tren în revoluție“, realizat de documentariști sovietici.

MUZICĂ

Ar fi putut Juliette Gréco să devină cîntăreața azi?

Pasionații șansonetei sunt îngrijorați de soarta genului. Cine va înlocui talentata pleiadă de cîntăreți ivită după război? se întrebă ei. Alături de Edith Piaf erau întotdeauna patru-cinci șansonetiști de înaltă clasă. Dar azi? Au dispărut. Edith Piaf a murit. E adevărat, a avut imitatori, dar nu continuatori. Cîntărețe ca „la môme Piaf“ nu pot fi înlocuite ușor, pentru asta e nevoie de individualități artistice autentice. Și în nici un caz nu o pot face efemerele „stele ale discurilor“.

Franța are cîțiva mari „autori totali“, poeți-compozitori-interpreți, dar pe lângă ei se strecoară destui interpreți mediocri care vor să abordeze acest gen

dificil. E greu să fii un bun poet. E greu să fii un bun compozitor. E greu să fii un bun interpret. Dar e și mai greu să imbinți toate aceste calități. Poetul-compozitor-interpret trebuie să fie într-adevăr talentat. Ca Georges Brassens, Charles Aznavour, Leo Ferré, Jacques Brel, Jean Ferrat. Dar pentru casele de discuri, care îl „descoperă“ pe cîntăreții tineri, un singur lucru contează: să lanseze cîntecul cit mai repede.

După ce stoarce dintr-însul tot ce poate, casa de discuri pornește să caute altul. Așa se procedează de pe timpul „Yé-Yé“-ului. Cine a rămas din vechii idoli ai tineretului? Foarte puțini tineri talentați au izbutit să-și învețe meseria. Cine își mai amintește, de pildă, de Peter Holm? A fost un idol de o vară, cînd tinerii nu-l ascultau decât pe dînsul. Acum, însă, acest cîntăreț oarecare nu-și găsește rostul. Și ca el sînt mulți.

Toate acestea se întîmplă pentru că succesul lor se întemeiază nu pe măiestrie profesională, ci pe un cîntec, pe care casa de discuri îl lansează ca pe un bun de larg consum.

Într-o discuție cu Claude Dajac, directorul unui music-hall, om serios și plin de bune intenții, preocupat să descopere tinere talente, el mi-a spus:

— Din păcate, fenomenul „facerii de cîntăreți“ s-a transformat într-o afacere. Casele de discuri sînt firme industriale care string treptat toate ițele în mîinile lor. Înainte, cu șansonetiștii începători lucrau compozitori și poeți, care scriau special pentru ei. Azi nu știu ce firmă ar accepta să investească bani într-un cîntăreț tînăr. Iar poeții și compozitorii preferă și ei să lucreze cu artiști consacrați. Știi ce mai întreb uneori? Dacă admirabila noastră Juliette Gréco ar fi putut deveni azi ceea ce este...

I. Tihonov

INTERVIU

„Crimă și pedeapsă“ cu dragoste și curaj

Peste cîteva zile, mai exact în ajunul apariției acestor rînduri, la teatrul Notara va avea loc premiera spectacolului „Crimă și pedeapsă“. Dar acum se mai fac încă repetiții. Pe scena neîncăpătoare, fantezia scenografului Ion Popescu-Udriște a operat o secțiune pe verticală, singura dimensiune care dă o oarecare libertate de mișcare, îngrămădind universul suprasaturat al lui Dostoevski în celule suprapuse foarte sugestive. Actorii intră, ies, Ștefan Iordache, răgușit, trebuie să-și menajeze vocea și nu face decât să mimeze, alții îi spun replicile, George Constantin, nu numai interpret ci și asistent de regie, coboară în sală să vadă și să audă și de acolo, luminile se sting — prea tare — și se aprind — prea brusc — (maistrul de lumină mai are încă de furcă), agitația din culise mai scapă în scenă și nu trebuie, se rostesc termeni „de bucătărie“ pe care dacă nu ești de pe acolo nu-i prea pricepi...

Toate firele acestei forfote, care dincolo de pitorescul ei inspiră mult respect pentru istovitoare muncă de creație a unui spectacol, duc în sală, către o siluetă micuță și tinerească; Sanda Manu. De la „pupitrul de comandă“ ea este doamna tuturor vîzutele și nevîzutele din scenă și din culise. Cu autoritate, competență și grație ea recompune din bucățele de mozaic complexitatea lumei dostoevskiană. Dacă nu mă înșel, e prima regizoare care îl abordează pe Dostoevski.

— Cu ce sentiment v-ați apropiat de scriitor, ce simțiți?

— Cu curaj și multă dragoste, dar trebuie să recunosc că mă simt foarte oboșită. A fost mult mai greu decît mă așteptam — și mă așteptam să fie greu. Mi-ar fi priit să fiu măcar patru ore pe zi bărbat. Fiindcă, în afară de munca de concepție, pînă la urmă e și o muncă fizică. E adevărat că la acest spectacol am fost foarte mult ajutată de un bărbat, Gabriel Arout, autorul dramatizării. Arout este un mare cunoscător al literaturii ruse, al teatrului și din toate adaptările pe care le cunosc a lui mi se pare cea mai aptă de a fi jucată azi. În special prin limpezimea ei (deși e ciudat să vorbești de limpezime la Dostoevski). Spectacolul nu e decît o invitație la a citi cartea. Nu am senzația că spun tot. Dar din acest univers uriaș al lui Dostoevski am extras — în primul rînd Arout a extras — esența și contemporaneitatea. L-a interesat și m-a interesat mai puțin cazul patologic, cît aspectul social-revoluționar. Crima și revolta lui Raskolnikov se nasc dintr-o ancestrală mizerie omenească. Dorința lui e sublimă, el militează pentru adevăr și dreptate.

— De ce „Crimă și pedeapsă“?

— Fiindcă — am mai spus-o și altădată, regret că trebuie să mă repet, dar n-am încotro — fiindcă e vorba de un erou înfrînt, înfrînt de societate și de propriile lui limite. Îmi plac eroii înfrînți.

— Zavadski, care a pus și el spectacolul în scenă la „Mossoviet“, l-a intitulat „Coșmaruri petersburgheze“. Pentru că, spune el, ceea ce se întîmplă în „Crimă și pedeapsă“, nu poate fi înțeles prin prisma bunului simț decît ca o halucinație, ca un coșmar.

— Mie mi se pare că e perfect inteligibil. Mi-e limpede totul. Iar în final chiar mi-am permis să-l trădez pe Dostoevski, înlăturînd blîndul misticism al Soniei care îl silește pe Raskolnikov să ingenuncheze. Eu vreau să arăt nu numai că crima lui e inutilă, dar că și autojertificarea lui e inutilă, atîta timp cît în jurul nostru domnește nesimțirea semenilor noștri. Nu-l fac să regret crima ca atare cît drumul ales, îl fac să regret că și-a irosit energia degeaba. E drama neputinței omului singuratic.

— Cine sînt interpreții?

— George Constantin, Ștefan Iordache, Gilda Marinescu, Ioana Manolescu, Marga Barbu, Dorin Varga, George Buznea, Constantin Guriță și... și... și... Vreau să mărturisesc bucuria întîlnirii în lucru cu Popescu-Udriște, care a creat un decor de o perfectă sugestie a mizeriei închisorii în care se zbat sufletele generoase.

— Nu vă tentează filmul?

— Nu, mi-e destul de greu să fac și teatru. Cred că mi-ar crește mustăți sau barbă — că tot se poartă — dacă m-aș apuca de film. Fac în schimb cu plăcere televiziune, chiar acum lucrez la „Lorenzaccio“ de Musset.

— Joi scoateți spectacolul în lume. Vă place să-l mai controlați după aceea?

Marga Barbu, interpreta Duniei

— Nu, după premieră trebuie să uit spectacolul, vreau opt reprezentări, ca să-l revăd iar cu plăcere. Se spune că e ideal ca regizorii să-și urmărească spectacolul, dar eu nu pot, trebuie să mă distanțez, să redevin spectatorul care am fost cînd am citit piesa.

— Ce autori vă mai plac?

— Autorul meu preferat e Cehov. Și, în definitiv, iubesc foarte tare și comedia.

— Apropo. N-ați vrea să faceți o comedie cu soțul dv. Ștefan Tapalagă?

— Am lucrat, cu el. Dar cum la repetiție trebuie să fiu bărbat, nu-mi convine.

Iulia Scutaru

PSIHOFIZIOLOGIE

Organismul trebuie lăsat să se apere singur!

Oricât ar părea de inchipuită nu numai unor profani, ci și medicilor care nu o recunosc ca o boală aparte, „depresiunea nervoasă” face tot mai multe victime în țările puternic industrializate. O convingere foarte răspândită este că ea s-ar datoră „vieții moderne” cu tensiunea ei generatoare de anxietate. Sint incriminate: agitația, zgomotul, surmenajul, marile aglomerații, viteza, răsturnarea valorilor morale etc. Dar tocmai multitudi-

muncitori și cei care practică regulat sportul. Arsenalul farmaceutic îl protejează adesea excesiv de mult împotriva microbilor. Se cunosc cazuri în care distrugerea brutală a microbilor și scăderea bruscă a febrei au provocat tulburări nervoase deoarece au oprit intempestiv procesul de apărare a organismului împotriva febrei.

Adepții teoriei nu neagă de altfel rolul factorilor psihologici, recunoscând că și emoțiile pot provoca tul-

O metodă sigură pentru a menține diencefalul „în formă”

nea și varietatea acestor cauze — a fost citată până și consumarea păsărilor hrănite artificial cu adaus de hormoni — denotă netemeinicia lor. De altfel, două din cele mai importante trebuie de la bun început eliminate. Astfel, anxietatea pare să fie inerentă naturii umane, mai cu seamă anumitor temperamente, căci etnologi au înțeles-o atât la triburi primitive cât și la locuitorii marilor metropole. În ce privește surmenajul, e cel puțin curios că el nu era înțeles mai des printre muncitorii din secolul trecut și chiar de la începutul acestui secol, până la reglementarea zilei de muncă de opt ore sau printr-o femeie pe vremea când totul, de la piine la îmbrăcăminte, se făcea în casă.

În căutarea unei cauze mai plauzibile a „bolii secolului” s-a găsit una complet diferită și neașteptată.

Aproximativ în centrul creierului se află o regiune numită diencefal care conține hipofiza — cea mai importantă glandă cu secreție internă, întrucât prezidează asupra tuturor celorlalte — și mulți centri — al somnului, foamei, setei etc. — răspunzători de apărarea și adaptarea organismului. Departă de a fi nocivă, solicitarea acestor centri asigură buna lor funcționare. Dacă nu este stimulat, diencefalul devine fragil și cedează la primul atac mai neobișnuit. Or, viața modernă se caracterizează tocmai prin condiții care tind să evite omului orice „agresiuni” din mediul ambiant și chiar excitațiile care i-ar obliga organismul, în speță sistemul nervos, să se adapteze pentru a se apăra mai bine.

Mulți contemporani de-ai noștri nu mai știu ce e frigul, de pildă: abia dacă-l mai simt din când în când la vârful nasului sau pomeții obrazilor; casele și vehiculele chiar le sînt încălzite uniform din toamnă până în primăvară; așadar, ei trăiesc izolați într-un mediu termic, iar sistemul lor de adaptare la modificările de temperatură este scos din uz. Se poate cita cazul mecanicilor de pe locomotivele cu aburi care, iarna, stăteau cu fața la foc și cu spatele la ger și zăpadă fără să răcească, în timp ce conductorii locomotivelor electrice care nu cunosc frigul în cabinele lor bine izolate fac mult mai des guturai...

Grație abundenței și varietății alimentelor, în țările dezvoltate, puțini oameni cunosc foamea. „Din acest punct de vedere, scrie un medic, sistemul opusul animalului sălbatic care trebuie să se adapteze atât la un post prelungit, cât și la o supraalimentare periodică sau la un puternic dezechilibru calitativ, după cum are sau nu noroc la vînătoare”. Iarși lipsă de stimuli pentru diencefal.

Omul modern nu mai face eforturi violente, exceptînd unele categorii de

burări ale diencefalului. Ei mai observă că asigurările sociale și alte garanții oferite de societate reduc „agresiunile” care implică un risc pentru viață, dar înmulțesc micile plictiseli, izvor de iritabilitate nervoasă. Totuși, dacă se caută bine, chiar în depresiunile de origine psihică există până la urmă un factor biologic.

Inseamnă însă toate acestea că singura soluție ar fi reînnoirea la modul de viață din epoca de bronz, să zicem? Nicidecum. Este vorba numai de un avertisment împotriva protecției excesive față de agresiuni. Dacă fiind că, atunci cînd nu depășesc posibilitățile de adaptare ale organismului și ale personalității, acestea întăresc echilibrul nervos, trebuie să avem grijă ca civilizația să nu ne transforme în ființe total inadaptabile.

ASTRONAUTICĂ

În caz de naufragiu cosmic

Nu de mult, doi dintre cosmonauții sovietici, Gheorghe Beregovoi și Konstantin Feoktistov, oaspeți ai cosmonautului american Frank Borman, căruia i-au întors vizita pe care acesta a făcut-o la Moscova, au putut asista la un naufragiu cosmic. Cosmic, dar simulat pe Pămînt, la... Hollywood.

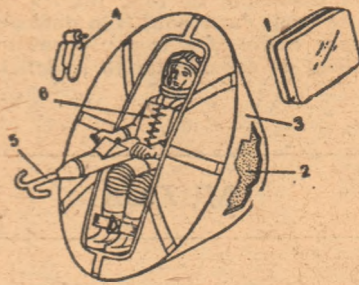
După ce au vizitat Centrul spațial de la Houston, cei doi cosmonauți și-au însoțit ciceronele lor la Los Angeles, la Disneyland, celebrul parc cu atracții unde, instalați la bordul unei nave cosmice, au retrăit emoțiile încercate cu prilejul zborurilor efectuate de „Soiuz-3” și „Voshod-1”. După care au încercat însă și alte emoții, de data aceasta prilejuite de proiecția filmului „Naufragiați în Cosmos”, în care echipajul unei stațiuni orbitale trebuia urgent salvat.

Salvarea naufragiaților spațiali, au declarat recent specialiștii, este o problemă destul de complicată. Naufragiile cosmice, prevăzute în genere a fi produse de un impact cu un meteorit, de o implozie sau explozie, de prăbușirea pe un astru sau de combustia într-o atmosferă din pricina unei defecțiuni în orientare se vor consuma foarte rapid. Încît vor trebui găsite și mijloacele care să le facă față, îndeosebi cele necesare unei evacuări rapide atât la sol cât și în Cosmos.

Principalele mijloace de securitate oferite astronautilor și tehnicienilor de la centrele spațiale în caz de incendiu sau de explozie comportă un fel de mic teleferic rapid, cu șase locuri, care face legătura cu solul la o distanță de 1 km, precum și două ascensoare la fel de rapide instalate în turnul de lansare, cu acces la o încăpere subterană sigură, cu o capacitate de 40 de persoane. Odată însă echipajul la bord, în cabina închisă, salvarea nu se poate efectua decît într-un singur mod, anume prin ejectarea modulului de comandă și parașutarea lui. La cosmonavele de tip „Soiuz”, de pildă, este ejectat și compartimentul orbital care se află în fața postului de pilotaj, în versiunea „Vostok” pilotul este ejectat împreună cu scaunul, iar la Voshod (navă cu două și trei locuri) este mai înții eliminată coafa prin buloane explozive și mai apoi cabina, prin mijlocirea motorului de frinare.

Dar în împrejurarea că accidentul se produce în fazele ulterioare ale zborului propulsat? Într-un asemenea caz, piloții ar putea să-și separe nava folosind motorul principal din sala mașinilor și, dacă n-au atins încă altitudinea și viteza necesară satelizării, să se reîntoarcă în atmosferă după sistemul clasic. În caz că altitudinea și viteza sînt prea mari, același motor permite satelizarea și apoi aterizarea în momentul voit, iar în ipoteza că el s-ar defecta micile motoare auxiliare de stabilizare și control al altitudinii (16 sau 12), de o mare fiabilitate, ar înlesni desprinderea de orbită. Aceste măsuri se referă la problemele de lansare. Mai sînt, însă, și cele legate de reîntrirea în atmosferă, de recuperări care, spre deosebire de cele ridicate de vidul spațial sau suprafața Lunii, intră în categoria primejdiilor atmosferice. Ultimele misiuni spațiale au demonstrat precizia traiectoriei necesare în scopul reîntririi, care asigură navelor pătrunderea într-un fel de coridor de 50 km diametru, ferindu-le de constrîngerile mecanice și mai cu seamă termice și de perspectiva consumării lor asemenea unui meteor.

În ce privește securitatea în spațiul cosmic și pe corpurile cerești, deocamdată nu există decît proiecte. Un modul lunar în pană ar însemna în momentul de față condamnarea echipajului deoarece, pentru rațiuni de ordin termic, naveta lunară nu poate rezista mai mult de 48 de ore pe solul satelitelui nostru natural. Acesta este și motivul pentru care N.A.S.A. își îndreaptă acum atenția mai ales spre stațiunile orbitale selenare. Misiunile de salvare vor trebui încredințate, se pare, unor sisteme individuale și nu rachetelor expediate de pe Pămînt care ar putea sosi cu întîrziere. Pentru L. M. stadiul prestudiilor a fost atins de două sisteme. Primul este o platformă de tipul „mesei zburătoare” repliabile în interiorul modulului, un vehicul destul de complex al cărui motor va putea sateliza astronautii în scafandru, fără cabină, la o altitudine unde nava-mamă îi va putea recupera. Celălalt sistem va fi strict individual și de tipul

La bordul stațiunii, pliată, barca de salvare spațială va avea dimensiunile unei valize (1). Ea se va prezenta sub forma unui sac de dormit în care astronautul se va strecura înainte de a declanșa foamea unei spume (2) ce va da scutului (3) forma de reîntrire ideală. Spuma urmează a fi obținută prin amestecul lichidului înmagazinat în două butelii (4). Naufragiul cosmic se va desprinde de orbită cu ajutorul unui motor orientat manual (5). Odată ajuns în straturile joase ale atmosferei, el va apela la parașută (6).

platformă, „fotoliu” sau centură rachetă, slabă gravitație lunară îngăduind satelizarea unui astronaut echipat cu un minimum de protergoli.

Cînd prima mare stațiune orbitală permanentă va intra în funcțiune, probabil în 1976, cei 12, 50 apoi 100 de specialiști care vor lua loc la bordul ei vor fi cu regularitate aprovizionați și transportați de pe Pămînt printr-un sistem de nave de tipul „transportor aerospațial” ce vor putea asigura, e-

șta știința știința știința știința
știința știința știința știința
șta știința știința știința știința
știința știința știința știința
știința știința știința știința
știința știința știința știința
știința știința știința știința

ventual, în unele cazuri, și salvarea naufragiaților cosmici. În același timp, însă, specialiștii înclină spre mijloace mai rapide, spre dotarea în permanență a stațiunilor cu navele multilocuri și îndeosebi cu navele individuale pliabile, adevărate parașute cosmice care nu vor depăși 150 kg, inclusiv motorul retroactiv, scutul termic și parașuta clasică pentru recuperarea finală.

El: — Un savant afirmă că femeia e superioară bărbatului...
Ea: — Crezi că se referă la femeii în general, sau numai la mama ta?

ETNOGRAFIE

De ce dispar?

De ce se nasc?

Dintre popoarele care au trăit acum 5 milenii n-a supraviețuit nici unul și doar foarte puține din înfloritoarele populații de acum 2000 de ani au ajuns până în zilele noastre. Cele care au existat în secolul X continuă însă să se mențină, deși modificate, iar altele se nasc sub ochii istoricilor. Cum și de ce dispar unele popoare și iau naștere altele noi? De aceste probleme se ocupă etnogeneza. După cum afirmă însă chiar specialiștii, etnogeneza nu posedă încă o teorie unitară, deși ea ar fi foarte utilă pentru înțelegerea fenomenelor care se desfășoară azi în unele regiuni ale globului, mai cu seamă în Africa, și pentru cunoașterea trecutului îndepărtat.

Reproducem mai jos câteva constatări etnogenetice făcute de cercetătorul dr. L. Gumilev, de la Universitatea din Leningrad. Fără să impună concluzii, L. Gumilev oferă un material de studiu și de meditație celor interesați de controversele probleme ale etnogenezei.

Dintre multiplele înțelesuri ale cuvîntului grecesc *ethnos*, cercetătorul a mintit l-a ales pe cel care indică genul, specia, (subînțeles *umane*), însușirile comune care există la englezi sau la masai, la grecii antici sau la laponii din zilele noastre. Pe de altă parte, ce anume generează și alimentează manifestările numeroaselor etnosuri, diferențiindu-le, în timp și în spațiu, în elini și barbari, de exemplu, sau în tuaregi și netuaregi, în italieni și toți ceilalți, într-un cuvînt în ei și alții? Nu comunitatea de limbă — specifică L. Gumi-

tehnica

tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tel

tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnica t

PREVIZIUNI

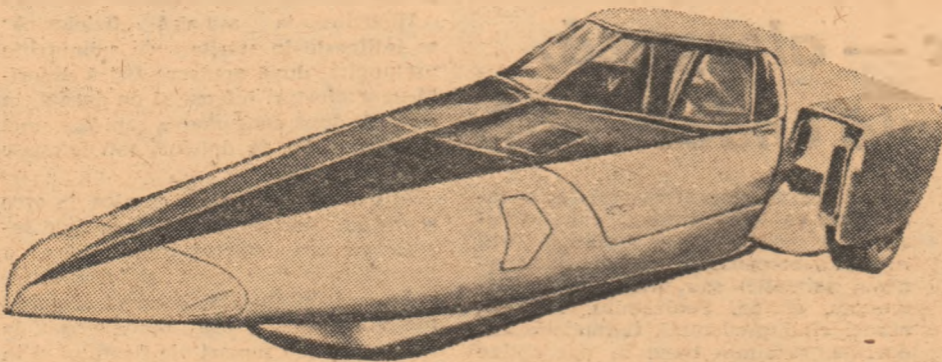
Cu viteza maximă pe autostrăzi electronice

Nimeni nu se mai miră astăzi când aude vorbindu-se de „automobile fulger“ capabile să dezvolte viteze comparabile cu ale avioanelor cu motor cu piston. Dar e prea puțin probabil ca aceste mașini minune să depășească vreodată incintele autodroamelor. În fața lor se ridică o barieră mai dificilă chiar decât cea sonică sau termică pentru avioane, bariera posibilităților psihologice care îi copleșește pe majoritatea conducătorilor.

O viteză mai „realistă“ ar fi, de aceea, 220-250 kilometri pe oră. Dar un automobil care circula cu viteze cuprin-

putea fi înlăturate. La al șaptelea congres al Conferinței energetice mondiale din august 1968 s-a discutat despre baterii de combustibil cu o putere de câțiva kilowați și suficient de compacte.

În același timp, însă, cu întinerirea „inimii“ automobilului, specialiștii se ocupă și de confortul și securitatea conducătorului auto și călătorilor. Automobilele viitorului vor circula — ni se spune — pe autostrăzi utilitate cu dispozitive pentru controlul benzilor de circulație. La intrarea pe autostradă șoferul va comunica unui dispacher punctul final al călătoriei sale. Tot acolo i

Fantezia creatorilor de automobile caută pentru mașina viitorului noi forme aerodinamice

se între 220 și 250 kilometri trebuie să aibă neapărat o „inimă“ puternică. Pot însă îndeplini acest rol obișnuitele motoare cu combustie internă?

Cei mai mulți specialiști sînt sceptici. Ceea ce nu înseamnă însă că motorul cu combustie internă va părăsi „resemnat“ cîmpul de luptă. În clipa de față se construiesc mereu alte variante, care mai de care mai promițătoare. Un prim exemplu ar fi motorul cu turbină cu gaze. El are un randament mult sporit, demarează repede și funcționează în orice condiții climatice. În plus, în comparație cu motorul cu piston, cel cu turbină cu gaze are și marele avantaj de a avea o greutate specifică mult mai mică. Ce-l împiedică atunci să devină motorul ideal pentru automobile? „Apetitul“ exagerat, enormul consum de combustibil. De aceea, deocamdată e folosit doar la camioanele grele, de mai multe tone, care circula pe drumuri impracticabile.

Recent a fost construit însă un tip de motor cu rotor și piston, care are câteva calități demne de luat în seamă: este ușor, compact, nu vibrează și are o construcție simplă.

Și totuși, destinul motoarelor cu combustie internă pare a fi pecetluit. Șansele de supraviețuire le-au fost micșorate, printre altele, și din cauza gazelor de eșapament pe care le împrăștie. Poluarea atmosferei, la care aceste motoare contribuie în mare măsură, i-a purtat pe specialiști cu gîndul spre trecutul nu prea îndepărtat cînd mașinile nu împrăștiau în atmosferă chiar atît de multe gaze. În pragul secolului XX se circula cu automobile cu abur și electrice. Și unele și altele aveau o sumă de dezavantaje din care cauză au ieșit curînd din circulație. Dar, se știe, uneori istoria se repetă.

Evoluția tehnicii cazanelor a înlăturat primejdia exploziilor, iar bujia pornește un automobil cu aburi în numai o jumătate de minut. Prin urmare, acest tip de tracțiune a rămas numai cu două hibe: greutatea mare și faptul că nu este prea economic. El ar putea însă chiar de acum să rivalizeze cu motoarele Diesel intrupîndu-se în autobasculante gigantice, vehicule pentru orice teren, remorhere pentru trenurile de sănii. În ce privește rentabilitatea, aceasta depinde în mare măsură și de costul combustibilului.

Deocamdată viitorul suride însă mai ales automobilelor electrice. Au fost create tipuri de baterii care le îngăduie să circule și acum în limitele unui oraș. E adevărat că acumulatorii trebuie să fie reîncărcate după maximum cinci ore. Automobilul electric demarează ușor pe orice vreme. Are o transmisie extrem de simplă: fără ambreiaj, fără cutie de viteze. Este de circa trei ori mai durabil decât alte mașini, nu cere prea multă îngrijire, consumă un combustibil relativ ieftin, nu face zgomot și ce-i mai important, nu poluează atmosfera. E adevărat că deocamdată n-ar putea străbate decât trasee scurte, limitate de rezerva de combustibil și cu viteză nu prea mare. Dar și aceste neajunsuri ar

se va introduce în sistemul electronic al mașinii o cartotecă perforată pe care va fi programat itinerarul pe care urmează să-l străbată. O mașină electronică de calculat va da comanda și, la momentul potrivit, vehiculul se va înscrie automat în torentul mașinilor de pe autostradă. Șoferul va urmări apoi spațiul din spatele automobilului pe un ecran de televizor fără să mai recurgă la oglinzi sau să întoarcă capul. Iar cînd se va simți obosit va încredința conducerea mașinii unor instalații radar sau cîmpului electromagnetic al conductorului din betonul autostrăzii. O altă instalație va menține viteza constantă a mașinii. În acest timp șoferul va putea viziona pe ecranul, pe care de obicei vede porțiunea de drum din spatele mașinii, un program de televiziune.

Eventuale avarii vor fi prevenite de un sistem de frîne duble sau triple care va funcționa automat și independent de reacțiile conducătorului. Același sistem va veghea automobilul și la virajele brusce.

În sfîrșit, un ultim aspect: din ce materiale vor fi construite mașinile viitorului? A fost un timp cînd specialiștii își puneau mari speranțe în ma-

șini de plastic. Dar ele nu au dat rezultatele scontate din pricină că n-au încă o rezistență prea mare. Acum se preconizează foi de oțel aliat sau inoxidabil, ușoare și rezistente, precum și oțel îmbrăcat în aluminiu. Dar nici chimiștii nu și-au spus încă ultimul cuvînt...

UN JOC AMUZANT ȘI UTIL

Sînteți dinamic ?

Există oameni dinamici care mereu se grăbesc, fac simultan mai multe lucruri și tot li se pare că ziua e scurtă. Alții, dimpotrivă, trăiesc „pe îndelete“, iar la sfîrșitul zilei le mai rămîne timp și pentru plimbare. Calmul acesta îi face fericiți.

Dar dumneavoastră, de ce tip sînteți? De cel dinamic sau de cel contemplativ? Dacă nu v-ați întrebat pînă acum și, în consecință, nu cunoașteți răspunsul vă oferim ca punct de reper un joc-test. Răspundeți, prin urmare, la întrebările de mai jos.

1. Vă plictisiți atunci cînd nu mai aveți nimic de făcut?
2. Aveți nevoie dimineața de mai mult de o jumătate de oră pentru a vă „face gata“ (spălat și îmbrăcat)?
3. Obișnuiți să schimbați des mobilierul din camera dumneavoastră?
4. Vă impuneți să nu faceți un anumit lucru cînd nu sînteți siguri de reușită?
5. Vă place să vă petreceți concediul liniștit, într-un „colțisor“ cunoscut, fără să întreprindeți ceva nou?
6. Ați dori să faceți o călătorie în junglă?
7. Obișnuiți să lăsați pentru dimineața hotărîrile importante, conform principiului: „Dimineața mintea e mai limpede“?
8. Vă treziți ușor dimineața?
9. Vorbiți repede?
10. Dacă aveți mult de lucru și vă e teamă de „aglomerare“, începeți cu ce e mai greu sau mai neplăcut?
11. Practicați cel puțin una din următoarele activități: mersul cu bicicleta, patinajul, stenografia, inotul, schiul?
12. Vă place să vă petreceți timpul liber într-o ambianță liniștită: plimbare, lectură, filatelie, pescuit?
13. Vă pasionează experiențele?
14. Sînteți de părere că învinge cel care „face prima mutare“?
15. Credeți că victoria este de partea celui care rezistă mai mult?
16. Filmele sau cărțile în care acțiunea se desfășoară foarte lent vi se par plictisitoare?
17. Ați început vreodată un lucru cu ideea că nu-l veți putea duce pînă la capăt?

După ce ați răspuns la toate întrebările, luați cunoștință în pagina a 11-a de punctajul și „prelucrarea științifică“ a rezultatelor.

lev. Se știe că există etnosuri care vorbesc două sau trei limbi, ori dimpotrivă, aceeași limbă poate fi vorbită de etnosuri diferite. Francezii vorbesc patru limbi: franceza, bretona, basca și provenșala, ceea ce nu-i împiedică să constituie o unitate etnică. Bolivienii și mexicanii vorbesc spaniola, dar nu sînt spanioli. De altfel, exemple similare pot fi găsite de oricine. Limba poate fi deci un indiciu al comunității etnice — conchide L. Gumilev — dar nu cauza ei.

Fiecare etnos are o structură interioară proprie. Contactul cu normele caracteristice unei structuri străine poate produce membrilor unui anumit etnos mirare sau indignare (cruciații au fost revoltați de poligamia arabilor, în schimb aceștia socoteau că fețele neacoperite ale europenilor erau o sfidare adusă bunelor moravuri).

Structura interioară se transmite prin tradiție, iar cînd e combinată cu endogamia (în limba greacă: endon — înăuntru, gamos — căsătorie) duce la stabilitatea etnosului și la diferențierea lui totală de altele. Un etnos de acest fel a apărut istoricește recent. E vorba de islandezii, care au format, în secolul XI, o unitate etnică separată.

După cum observă L. Gumilev, teritoriile cu relief uniform, cum sînt regiunile din interiorul Australiei sau taigaua siberiană, n-au dat naștere unor etnosuri noi. Dimpotrivă, relieful variat, imbinarea zonelor muntoase cu cele de cîmpie, de deșert sau marine generează unități etnice variate. India, de pildă, are un relief mai monoton decât Europa și poate de aceea în această parte a lumii fenomenele de etnogeneză au decurs mai lent. De asemenea, după părerea lui L. Gumilev, se pare că etnogeneză nu ține seama de condițiile în aparență cele mai prielnice pentru dezvoltarea omului. Cele două popoare mari care s-au format în restul Indiei, rajasthanii în sec. VIII și sikhii în sec. XVI—XVIII, au apărut în zone mult mai inhospitale decât rodi-toarea vale a Gangelui de exemplu. La sud de Alaska, într-o zonă stîncosă și înghețată de pe țărmul Oceanului Pacific au apărut aleutini și tlinkiții, total deosebiți de populațiile învecinate. Așadar, conchide L. Gumilev, etnogeneză e stimulată de varietatea reliefului, pe cîtă vreme uniformitatea acestuia favorizează stabilizarea populațiilor. Procesul etnogeneză e stimulată însă și de o seamă de alți factori: social-economici, biologici, culturali, psihologici, politici etc., al căror rol în formarea popoarelor care au existat, există sau vor exista nu e încă bine stabilit.

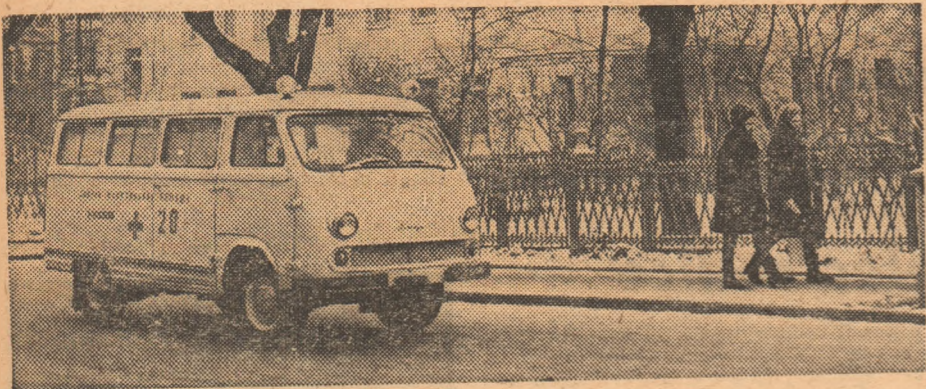
Trei tipuri de romani din trei stadii ale dezvoltării etnosului

de acest fel a apărut istoricește recent. E vorba de islandezii, care au format, în secolul XI, o unitate etnică separată.

După cum observă L. Gumilev, teritoriile cu relief uniform, cum sînt regiunile din interiorul Australiei sau taigaua siberiană, n-au dat naștere unor etnosuri noi. Dimpotrivă, relieful variat, imbinarea zonelor muntoase cu cele de cîmpie, de deșert sau marine generează unități etnice variate. India, de pildă, are un relief mai monoton decât Europa și poate de aceea în această parte a lumii fenomenele de etnogeneză au decurs mai lent. De asemenea, după părerea lui L. Gumilev, se pare că etnogeneză nu ține seama de condițiile în aparență cele mai prielnice pentru dezvoltarea omului. Cele două popoare mari care s-au format în restul Indiei, rajasthanii în sec. VIII și sikhii în sec. XVI—XVIII, au apărut în zone mult mai inhospitale decât rodi-toarea vale a Gangelui de exemplu. La sud de Alaska, într-o zonă stîncosă și înghețată de pe țărmul Oceanului Pacific au apărut aleutini și tlinkiții, total deosebiți de populațiile învecinate. Așadar, conchide L. Gumilev, etnogeneză e stimulată de varietatea reliefului, pe cîtă vreme uniformitatea acestuia favorizează stabilizarea populațiilor. Procesul etnogeneză e stimulată însă și de o seamă de alți factori: social-economici, biologici, culturali, psihologici, politici etc., al căror rol în formarea popoarelor care au existat, există sau vor exista nu e încă bine stabilit.

— N-am inventat nimic. Eu sînt invenția!

In asteptarea apelului telefonic

Foto: L. Porter (APN)

DISCUȚII MEDICALE

Astmul bronșic — alergoză, infecție sau boală endocrină?

Oarecum derutat, un cititor ne scrie că trei medici specialiști i-au diagnosticat, pe rând, astmul bronșic de care suferă ca fiind de natură alergică, infecțioasă și endocrină. Care este adevărul? întrebă, nedumerit, corespondentul nostru. „Pentru că presupun — scrie el — că o alergoză, o infecție și o disendocrinie trebuie tratate fiecare în mod deosebit”.

Ne pare rău, dar ne e cu neputință să precizăm cauza reală a crizelor de astm ale cititorului cu pricina în absența unor examene clinice, de laborator și a unor teste alergice adecvate (eozinofilia sanguină și tisulară, cuti — sau intradermoreacție cu extracte din alergene gata preparate).

Oricum, trebuie să arătăm că dacă alergenul este în majoritatea cazurilor factorul declanșant al accesului de astm, aceasta nu înseamnă că orice astm este alergic. După autorii sovietici Prohorov și Lencik, din totalitatea cazurilor de astm proporția în care acesta este provocat printr-un mecanism alergic ar varia între 50—70 la sută. Gradul sensibilizării și proporția astmului alergic ar varia și după regiuni și țări, precum și după vârsta bolnavilor; în general astmul alergic este mai des întâlnit la tineri, descrescând cu vârsta, dar nici acest indiciu, relevat mai ales statistic, nu este sigur.

Cum putem identifica atunci un astm alergic? Anunțarea acceselor prin unele manifestări tipic alergice (urticarie, gutural) sau creșterea numărului eozinofilelor din spută și sînge par să fie semnificative pentru diagnosticul de astm alergic, dar sincer vorbind asemenea manifestări pot fi întâlnite și în astmul nealergic.

Pentru că există și astm nealergic. Sensibilizarea față de microbi și toxine microbiene a aparatului respirator se manifestă prin crize de astm. Sînt incriminate astfel infecțiile cu streptococ, bronșitele cronice sau chiar simple corize provocate de virusuri gripale. De asemenea este cunoscută de mult asocierea dintre tuberculoză și astm, acesta din urmă fiind legat de obicei de o infecție tuberculoasă bronșică.

Cercetările autorilor sovietici Frolov, Kogan și Kușevski au arătat însă că în patogenia astmului bronșic alergic mai intervin, în afara mecanismului umoral, factorul nervos și cel endocrin. Astfel, o parte dintre manifestările caracteristice ale astmului (spasmul mușchilor bronșici, vasodilatația, expectorația caracteristică și hipersecreția lacrimală și nazală) demonstrează dezechilibrul sistemului neurovegetativ. Se știe, de asemenea, că mulți astmatici prezintă stări de hiperemotivitate, anxietate, fobii etc., iar crizele sînt precedate deseori de momente de mare tensiune nervoasă.

Un important rol în provocarea bolii îl joacă, în fine, după unii glanda tiroidă, după alții corticosuprarenala. În unele cazuri prezintă importanță dezechilibrul sexual, la femei crizele apărînd mai frecvent în perioada premenstruală. Menopauza ca și sarcina pot redesepta boala.

De fapt, ca să încheiem această discuție medicală pe tema patogeniei astmului, un tratament asociat anti-alergic, antiinfecțios și neuro-endocrin contribuie în mod activ la profilaxia crizelor de astm. De aceea, substanțelor bronhodilatatoare, cum sînt izopropiladrenalină (Bronhodilatin, Dispezin), aminofilina (Miofilin), li se asociază tratamentul cu corticosteroizi (ACTH, hidrocor-

tizon), terapie antiinfecțioasă (prin antibiotice, ca tetracilină și cloramfenicol) și hiposensibilizare specifică (prin injecții subcutanate cu extract din alergenul astmatic) sau nespecifică (Romergan, Nilfan, Feniramin). În fine, atunci cînd predomină tulburările endocrine, rezultate bune se pot obține cu un tratament hormonal (progesteron sau testosteron și luteină în astmul premenstrual etc.).

Dr. Z. A. Barski

TERAPEUTICĂ

Pentru a hrăni inima...

După cum le arată și numele, vasodilatatoarele coronariene sînt substanțe dotate cu proprietatea de a dilata vasele sanguine care „hrănesc” inima. Ele măresc calibrul vaselor de sînge și, prin urmare, scad presiunea arterială. În această grupă intră: nitriții, papaverina, acetilcolina, teobromina, teofilina și mai nou, agozolul.

Cel mai important dintre nitriți, trinitrina este produsul „de referință”, elementul de diagnostic al crizelor de angină pectorală datorite unor dificultăți în irigația coronariană. Are o acțiune vasodilatatoare rapidă, dar de scurtă durată.

Nitritul de sodiu se rezoarbe mai încet decît ceilalți nitriți și are o durată de acțiune de două ore. Se întrebunțează în angina pectorală și în spasmele vasculare.

Nitroglicerina se administrează în angina pectorală și în hipertensiunea arterială, sub formă de drajeuri sau în soluție alcoolică 1% din care se dau cîte trei picături pe o bucăică de zahăr.

Papaverina este o substanță care se extrage din sucul de opiu, deosebindu-se de celelalte opiacee prin faptul că nu are acțiune asupra sistemului nervos central. Efectul principal al papaverinei este de potolire a spasmului, mai ales a musculaturii netede, dar ea are și o acțiune vasodilatatoare.

Acetilcolina este un vasodilatator puternic. Nervii vasomotori din pereții arterelor reglează calibrul acestor vase, iar acetilcolina, excitînd acești nervi, produce vasodilatație. Se administrează sub formă de injecții în doză de 0,1 g. Se întrebunțează în spasmele vasculare, în gangrene și în hipertensiunea arterială.

Teobromina și teofilina sînt de fapt diuretice, favorizînd eliminarea unei cantități crescute de urină. Ambele au însă și o acțiune vasodilatatoare, îmbunătățînd astfel circulația. Se folosesc de obicei asociate cu alte vasodilatatoare mai puternice.

Ultimul medicament vasodilatator intrat în arsenalul terapeutic este agozolul. El s-a dovedit atît în tratamentul bolilor coronariene. În afară de acțiunea sa coronarodilatatoare, agozolul mai are un efect spasmolitic (asemănător papaverinei) și un efect sedativ.

Dr. I. Sovetov

LEXICON MEDICAL

Hipoglicemia

Conținutul normal în glucoză al sîngelui (glicemia) este 80-120 mg la 100 ml sînge, pe nemîncate. Organismul normal reglează în așa fel glucidele (hidrocarbonatele) încît în sînge se găsesc în permanență valori relativ constante ale glicemiei. În condiții fiziologice speciale sau în stări patologice pot apărea tulburări ale metabolismului glucidelor, rezultînd devieri ale glicemiei în plus sau în minus față de valorile arătate. Scăderea acestor valori — de care ne vom ocupa pe scurt — este numită hipoglicemie.

Hipoglicemia — scăderea glucozei din sînge sub 80 mg% — poate avea diferite origini, survenind în condiții etiopatogenice variate.

Hipoglicemia așa-zisă „fiziologică” se întîlnește în stările de subnutriție prelungită, după epuizare fizică datorită unor eforturi intense și de durată, în sarcină, după consumarea rapidă a unei mari cantități de dulciuri sau făinoase ușor asimilabile.

În bolile intestinale cronice, în care absorbția hidrocarbonatelor se face insuficient sau defectos, poate apărea o hipoglicemie prin aport și formare insuficientă de glucoză. Datorită aceluiași mecanism se produce hipoglicemia în boli grave sau tumori ale ficatului și în intoxicații severe (ciuperci, fosfor, cloform etc.).

În „diabetul renal”, mai ales cînd bolnavul primește greșit un regim sărac în hidrați de carbon, hipoglicemia apare ca o consecință a pierderii mari de glucoză din organism, caracteristică acestei boli.

Hipoglicemia prin tulburări de reglare hormonală și (sau) nervoasă se întîlnește în numeroase afecțiuni ca: tumori ale pancreasului, boala Addison, mixedem, tulburări de origine nervoasă mai ales „centrală” (meningoencefalice, tumori cerebrale, comă etilică).

În sfîrșit, hipoglicemia poate apărea prin supradozarea insulinei, în special în tratamentul bolnavilor de diabet zaharat.

Simptomele hipoglicemiei sînt exprimate printr-o mare varietate de tulburări ale sistemului nervos central care este foarte sensibil la scăderea glucozei din sînge. Să nu uităm că nevoile energetice ale creierului sînt acoperite aproape numai pe seama glucozei.

Uneori, simptomele crizei hipoglicemice pot debuta treptat: imposibilitate de concentrare, apatie, depresie, somnolență sau nervozitate, iritabilitate, agitație cu delir, scăderea atenției și memoriei, tulburări nervoase variate (dureri de cap, amețeli, palpații etc.).

Alteori, criza hipoglicemică începe brusc prin senzație de gol în stomac, foame, slăbiciune generală, neliniște, paloare, transpirație, tremurături, palpații, greață, dureri de cap — sau chiar comă.

Cunoașterea acestor semne poate folosi nu numai medicului ci și pacientului, ușurînd tratarea rapidă a hipoglicemiei prin injecții de glucoză hipertonică.

Dr. M. I. Speranski

esculap
esculap esculap
.sculap esculap escula
lap esculap esculap esc
, esculap esculap esculap
.culap esculap esculap escu
ap esculap esculap esculap e
sculap esculap esculap escula
lap esculap esculap esculap e

Poșta medicului

IOANIDE CEZAR — Brăila: 1) Conduc și urmat în mod corect, tratamentul medical duce de obicei la vindecarea leziunilor tuberculoase, fără a mai fi necesară intervenția chirurgicală. În caz de rezistență la tuberculostaticele uzuale, Rifamicina (Rifocin) s-a dovedit un antibiotic activ, singur sau asociat cu alte medicamente. Se administrează, sub control medical, cîte o fiolă de 250 mg i.m. la 12 ore. 2) Trebuie văzut însă dacă nu e o localizare testiculară a B.K. În cazul unor leziuni pulmonare evolutive și dacă este vorba totuși de un varicocele, nu este recomandabilă încă intervenția chirurgicală. 3) Ruptura corpilor cavernoși (fractura peniană) se însoțește de un hematom care deformează temporar sau definitiv organul. Uneori tratamentul ortopedic (cu ațele) poate duce la vindecare. Alteori este necesară intervenția chirurgicală. 4) Este încă o manifestare a inhibiției psihice fără semnificație patologică. 5) Pot fi tulburări neurovegetative provocate de intoleranțe la anumite antibiotice sau chimioterapice. 6) Adresați-vă cabinetelor de urologie ale policlinicilor speciale din Capitală, str. Negustori nr. 1 sau Calea Griței nr. 7

COCA — Suceava: Ați citit, sperăm, între timp în această pagină articolul „Combaterea părului de prisos” care răspunde și întrebărilor dv.

ZARAI H. A. — București: Aveți perfectă dreptate, dar cum am putea s-o ajutăm pe soția dv. pe o cale atît de indirectă? Contactul cu un medic psihiatru în care să aibă încredere ar fi salutar. Invitați-l la dv. dacă altfel nu e posibil, rugîndu-l să discute — „incognito” — cu dînsa.

IEG IULIU — București: La băieți creșterea în înălțime după 18—20 de ani este foarte redusă, variînd între cîteva mm și 1—2 cm. Ea poate fi stimulată în aceste limite prin hormoni, dar numai sub supraveghere medicală.

S.I. — Pitești: 1) Este vorba de o asenie sexuală, nu de o impotență. Desigur, evitarea fumatului, alcoolului, toxicele e necesară, dar mai importantă e reglementarea regimului de viață și muncă. 2) În plus, un tratament cu Folcisteină (3 serii a 15 injecții, conform indicațiilor din prospect), serii lunare de Fosfobion și vit B, fortiss. cîte 10 fiole (1 la 2 zile). Seara la culcare, Napoton cîte un drajeu și Bromoval 1 tabl., 15-20 zile lunar.

GAVRILĂ R. — București: Situația e gravă, dar nu disperată. Cu cît vă veți lăsa pradă neîncrederii, temerii și obsesiei, cu atît cercul vicios se va consolida, condiționînd eșecuri. Vă sfătuim să folosiți metode de autosugestie — ca cele publicate de noi în nr. 50/1969 în pagina de știință și să urmați tratamentul prescripșit lui S. I. — Pitești.

BYLL — Beiuș: Suprimarea practică și măsurile indicate sub S. I. Pitești.

BULBUC BENONE — București: N-ați menționat vîrstă. Încercați tratamentul recomandat lui S. I. — Pitești.

A. B. — Vaslui: Nu există un „ser urotonic”. Poate neurotonic?! Acesta se face lunar în serii de 10—15 injecții zilnice subcutan, pînă la obținerea rezultatului dorit.

ION COIȚA — București: Cu toată schema pe care ne-ați făcut-o, nu ne-am putut da seama despre ce-i vorba. Vă recomandăm să consultați un chirurg.

FORTUNA — București: Din informațiile noastre, nu. Dar fiind o problemă juridico-medicală, apelați pentru cazul dv. particular la una din comisiile speciale care funcționează pe lângă fiecare spital cu secțiile de obstetrică-ginecologie.

M.P.M. — Iași: Datele pe care ni le furnizați dv. seamănă cu formula vagă a unor buletine meteorologice; „vreme în general variabilă”. Deci nu vă putem da nici un... pronostic. Ne trebuie mai multe date, rezultate de analize, radioscopii etc. pentru a ne putea pronunța.

(Continuare în pag. 11-a)

ITALIA

Cine a văzut Etna...

Stema Siciliei reprezintă un car bogat ornat cu scene de luptă medievale și tras de un asin, iar uneori de un cal cu harnașamentul împodobit cu pompoane, clopoței, pene ș.a. Totul e luminos, vesel, somptuos. Viața sicilienilor, însă, nu-i așa de ușoară, de veselă și de senină cum o înfățișează stema sau pliantele turistice.

Fără îndoială, insula are pământ fertil, mult soare, multă căldură și multă lumină, la care se adaugă marea generoasă a sudului. Are excelente culturi de viță de vie și măslini, de portocali și lămii, lanuri bogate de cerea-

africane. Satele sînt la mari depărtări unul de altul. Pină la Agrigento n-am intîlnit nici un oraș, deși am străbătut de la nord la sud toată Sicilia. Prețutîndeni dimburi, stînci. Dar și în acest ținut inospitalier sînt evidente eforturile disperate ale țăranilor de a cultiva pămîntul, de a-l iriga. Casele nearătoase din piatră și lut, arse de soarele Siciliei, seamănă între ele ca două picături de apă. Adunate la un loc, ele alcătuiesc sate dezolante prin monotonia lor.

Construit pe o colină, Agrigento se ivește în fața ochilor pe neașteptate,

Piața centrală din Castiglione

le. (Sicilia produce circa o treime din grîul și orzul obținute în Italia, trei sferturi din cantitatea de citrice și, de fapt, toată cantitatea de lămii a Italiei.) Toamna, la sfîrșitul lui noiembrie, la Palermo și Siracuză, Agrigento și Catania se coc mandarinele și portocalele. Fructele portocalii strălucesc ca niște luminițe în verdele intens al livezilor. Dar în iulie, toridele vînturi africane pirjolesc ogoarele din cea mai mare parte a insulei, preschimbîndu-le într-un monoton, dezolant semideșert.

E adevărat că Palermo, cel mai mare oraș al Siciliei, e ferit de pustiițoarele vînturi africane printr-un lanț muntos. Orașul are o climă excepțională. Temperatura medie anuală nu coboară sub 12°. Lîngă oraș există o vale acoperită în întregime de plantații de citrice și numită, de aceea, Valea aurului.

Intr-o zi am plecat de la Palermo cu autobuzul spre sudul Siciliei, la Agrigento. Pe măsură ce ne depărtam de Palermo peisajul devenea tot mai inospitalier. Pămîntul era pirjolit de arșița verii și de devastatoarele vînturi

E despărțit de mare printr-o fișie de pămînt fertil și prin celebra Vale a templelor. Turisții, foarte numeroși, vin să vadă ruinele vechilor temple grecești, un fundal atrăgător pentru amatorii de a se fotografia alături de nepieritoare monumente istorice. Și, într-adevăr, ruinele sînt magnifice, mai ales seara cînd sînt feric luminate și-i transpun pe privitori în depărtata antichitate.

Acum doi ani numele orașului Agrigento a fost deseori citat în presa italiană. Construcțiile de locuințe din acest oraș au fost multă vreme un aprins obiect de dezbatere pentru opinia publică italiană și un motiv de răsunător proces. Dar iată cum au stat lucrurile. În timpul unui boom al construcțiilor determinat de ascuțita criză de locuințe, un grup de speculanți și afaceriști a hotărît să profite de lucrările din Agrigento. Fără o serioasă explorare geologică, speculanții au construit în grabă, pe un povirniș abrupt, blocuri înalte și le-au închiriat la prețuri mari. Curînd, însă, s-a produs o catastrofală lunecare de teren, care s-a soldat cu distrugerea a zeci de case; multe familii au rămas fără adăpost. Acest lucru a stîrnit un val de indignare în opinia publică italiană care a cerut ca nu numai antreprenorii speculanți să fie trași la răspundere penală, ci și „părinții orașului” care afectaseră în mod ilegal pentru construcții terenuri improprii. După cum relatează presa italiană, în această afacere a fost implicat și fostul primar al orașului Agrigento. Dar el n-a fost deferit justiției.

La Agrigento n-am rămas mult timp și am pornit din nou la drum. După o călătorie obositoare am ajuns la Siracuză, orașel care începe abia acum să capete importanță industrială datorită unor întreprinderi petrochimice.

În antichitate, Siracuză era unul din cele mai mari orașe din Mediterana. Insularii arată cu mîndrie casa în care s-a născut, în anul 287 î.e.n., Arhimede, celebrul matematician al Greciei antice. Cu mai puțină siguranță însă vorbesc ei despre mormîntul acestuia, care se crede că se află într-o stîncă de lîngă oraș. În timpul asediului roman, Arhimede a condus, în calitate de inginer militar, apărarea Siracuzei. Cînd orașul a căzut, însă, în 212 î.e.n. în mina cuce-

ritorilor, marele matematician a fost ucis de legiunile romane. O altă mîndrie a Siracuzei este apoi teatrul antic, păstrat destul de bine, precum și piața Arhimede care are în mijlocul ei o fîntînă închinată Dianei.

Prin orașul Catania am pornit spre Etna. Vulcanul, activ, are o înălțime de circa 3300 m. În afară de craterul principal, cu un diametru de 500 m, mai fumegă alte două. Ultima mare erupție a avut loc în 1669, cînd torentul de lavă a atins și Catania, distrugînd-o parțial. Erupții mici se produc însă des. Pină în 1969 s-au înregistrat peste 130 de erupții.

Am luat dejunul la restaurantul „Corsarul” aflat la 2000 m altitudine. Localul aparține unei familii numeroase. Chelnerii sînt doi frați de 12 și 14 ani. După dejun, ferestrele au fost astupate și vizitatorii au putut vedea un film în culori despre erupțiile vulcanului, turnat de un grup de specialiști. După aceea am înțeles mai bine acest unic fenomen al naturii.

Înainte de plecare am aruncat o ultimă privire spre piscul vulcanului care, în ziua aceea, nu era acoperit de nori. În Sicilia se spune că cine a văzut creasta Etnei fără nori o să aibă noroc în viață. Putem aștepta, deci, liniștiți, ziua de miine...

N. Novikov

MEXIC

Se mai poartă sombrero ?

Avionul nostru a aterizat pe aeroportul din capitala Mexicului la miezul nopții. Deși simțeam aproape fizic pîcla groasă, neagră care învăluia orașul, în fața ochilor continua să ne licărească încă nesfîrșita mare de lumini pe care o admirasem cu puțin timp înainte prin hublouri, în timp ce ne apropiam de Ciudad de Mexico.

Dar cum arată capitala Mexicului văzută de aproape, cum se prezintă ea acum ?

De la început trebuie să observ că poți sta cîteva zile, ba chiar o săptămîna, fără să vezi un sombrero, uriașul sombrero exotic, fără de care nu ne putem imagina Mexicul și pe mexicanii. În îmbrăcămintea locuitorilor capitalei mexicane predomină stilul european. Femeile, îmbrăcate după ultima modă, se plimbă pe bulevardele centrale în cizme înalte și „mini-jupe” moderate. Bărbații, în cămăși sau costume, nu poartă pălării nici chiar cînd soarele arde nemilos. Încît cei care fac doar o vizită scurtă la Ciudad de Mexico se pot întreba pe bună dreptate: mai există oare sombrero-uri ?

Timp de cîteva zile am colindat străzi și piețe cu nume cunoscute, dar foarte deosebite de cele pe care le știusem odinioară. Căci în ultimele decenii în înfățișarea și modul de viață al capitalei mexicane s-au produs mari prefaceri.

Cîndva, în centrul capitalei mexicane exista un singur zgîrie-nor : „Turnul latino-american” cu 42 de etaje. Acum în multe cartiere se pot vedea edificii și mai înalte. Noua clădire a Ministerului de Externe este un zvelt și splendid paralelogram care se înalță impetuos spre țării.

Mulți zgîrie nori au apărut și pe strada Insurgenților, care a crescut și mai mult în lungime, avînd acum aproape 40 de kilometri. Spre sud, orașul e dominat de silueta viitorului hotel „Mexico”. Impunătorul corp de beton, care amintește de un fagure de miere, n-a căpătat încă forma definitivă. Dar de pe acum, vîrfurile și cel mai înalt punct din oraș. Construcția va avea cincizeci de etaje și, împreună cu vîrfurile ei ascuțite, va întrece cu mult „Turnul latino-american”.

Cenușiul betonului și noroiul rezultat din săpăturile adînci capătă cu totul altă înfățișare după ce ocoleşti clădirea și ajungi în fața unei uriașe carcase metalice circulare, care strălucește în soare în toate culorile. E „Poliforumul culturii”, un original centru cultural, în interiorul căruia se desfășoară aproape în formă fîntînă gigantică panoramă a lui David Alfaro Siqueiros : „Marșul omenirii”. Neobișnuita lucrare a rezultat din îmbinarea picturii cu sculptura. În lipsa pictorului, aflat într-o călătorie prin Europa, lucrările sînt conduse de un elev de al lui, care ne-a vorbit despre tradițiile școlii mexicane de pictură decorativă.

Dar capitala mexicană îți impune și cînd cobori sub pămînt, în metro. Au fost mulți sceptici care, referindu-se

la particularitățile condițiilor locale, afirmau că această cale subterană n-ar putea fi construită. Cu toate acestea, începînd din vara anului trecut cuvîntul „metro” a devenit unul din cei mai îndrăgiți și populari termeni ai mexicanilor ; atunci a intrat în funcțiune prima linie a căii subterane pe care acum gonesc fără zgomot vagoane portocalii. Stațiile sînt finisate cu mult gust. Iar în momentul de față sînt în curs de construcție alte două linii.

Țara se află în pragul alegerii unui nou președinte. Dar campania electorală se desfășoară destul de calm și fără pronosticuri senzaționale ; după părerea generală, în funcția de președinte va fi ales, ca și în deceniile precedente, candidatul partidului guvernamental, care continuă să aibă o influență hotărîtoare în viața politică a țării. În schimb, pasiunile se dezlănțuie din ce în ce mai furtunos pe „frontul fotbalistic”. Peste cîteva luni, la Ciudad de Mexico va începe marea bătălie dintre așii balonului rotund. Mexicanii, care așteaptă ca echipa lor să obțină succese relevabile, sînt suporteri fanatici, lucru de care m-am putut convinge cu brio într-o zi pe stadionul „Azteca”.

Era un meci amical între selecționatele Mexicului și Bulgariei. Orice mișcare pe teren stîrnea în rîndul spectatoților sentimente atît de puternice — cînd bucurie, cînd amărăciune — încît ele nu mai puteau fi, se pare, exprimate decît cu ajutorul a tot soiul de instrumente producătoare de zgomot aduse din timp în tribune : petarde și moriști. Lîngă tribuna în care mă aflam se instalase o întreagă orchestră : bubuia o tobă uriașă, urla o trompetă și scoteau zgomote specifice niște clopote metalice. La un moment dat, un „muzician” a fîșnit de la locul lui și a început să dirijeze publicul, care scanda tradiționalul „Mexico ! Mexico ! Ra-ra-ra !” Trebuie să spun că expresia „casa și peretii ajută” e aici cum nu se poate mai potrivită. Cu toate acestea meciul s-a încheiat cu scor egal.

După meci, i-am luat un scurt interviu lui Raul Cardenas, antrenorul echipei naționale a Mexicului : „Sîntem mulțumiți, mi-a spus el, cînd cîștigăm dar și cînd nu pierdem. E cel de al 11-lea meci consecutiv al selecționatei noastre în care n-am cunoscut înfrîngeră”.

Stadionul „Azteca” a fost inaugurat în mai 1966. E o construcție splendidă, încă un exemplu de ce pot realiza realmente talentații constructori mexicani. Stadionul a fost amenajat pe un teren acoperit cu lavă vulcanică solidificată. Din tribune se pot vedea doi vulcani stînși : Popocatepetl și Istaxihuatl, cu piscurile acoperite de zăpadă. În afară de acești falnici „spectatori”, meciurile de pe stadion mai pot fi urmărite de 105 000 suporteri. Nu peste mult timp, la 31 mai, pe stadionul „Azteca” vor răsuna solemn imnurile Uniunii Sovietice și Mexicului, căci cu meciul dintre echipele acestor două țări va începe campionatul mondial de fotbal.

Într-o seară, ziarisții din Ciudad de Mexico au vrut să-mi arate că în capitala lor se poartă totuși sombrero. Încît m-au condus în vechia piață Garibaldi. Undeva în preajmă, mai aproape de centru, se zăreau, perindîndu-se ca într-un caleidoscop, lumini multicolore ale reclamelor. În piață însă se puteau vedea doar firmele modeste de neon ale unor mici restaurante, iar carnea friptă pe jar îmbrăștia mirosuri apetisante. Prin toate colțurile pieții se foiau sau seadeau sprînjiniți cîntăreți : mariachi. Erau frumoși în tunicile și pantalonii lor negri împodobiți cu șnur argintiu, iar pe cap aveau cîte un sombrero uriaș.

Deși sombrero-ul este doar o raritate acum, după părerea mea cea mai importantă dintre toate prefacerile petrecute în ultimii zece ani în viața țării e aceea că Mexicul a devenit mai mexican.

L. Kamînin

Expoziție de cactuși

gLOBUL
globul globul
globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul

Poșta medicului

(Urmare din pag. 8-a)

ADOLPHE — Titu : 1) Impotriva coșurilor (acnee) faceți o cură de tetraciclină 0,25 x 4/zi — 7 zile asociat cu cite 3 lingurițe drojdie de bere proaspătă pe zi. Spălați-vă de două ori pe zi fața cu apă caldută și săpun pentru copii. Uscăți fața cu un șervețel de hirtie. Aplicați după fiecare spălat loțiunea Juvenal. Evitați alimentele „grele“: grăsimi prăjite, rintașuri, conserve, condimente, făinoase în cantitate mare. Inlocuiți-le cu fructe, legume, lapte, iaurt. 2) Zona Zoster se tratează cu piramidon 0,30—3-4/zi; vit B₁ fortiss 1 fiolă/zi. Supercortil 1/2 tab x 4/zi; local o pomadă cu hidrocortizon. S-au comunicat rezultate spectaculoase prin simple injecții cu clorhidrat de emetină, 1 fiolă zilnic subcutan, timp de 5—6 zile.

GABRIEL — București : Interesantă sub raport psihologic (ca să nu spunem psihanalitic!), scrisoarea dv. conține concluzii eronate. De cele mai multe ori frigiditatea nu este decât consecința unor greșeli de „comportament“ conjugal, asupra cărora stăruia Stendhal în celebra sa operă „Despre dragoste“ susținând că: „Uităm prea lesne existența a două legi ciudate, care concurează toate inclinațiile obișnuite ale naturii omenestii, anume orgoliul feminin și pudoarea, cit și obiceiurile adeseori stranii, de neînțeles născute din pudoare“.

IONEL — Bistrița : Credincioși principiului deontologic: „primum non nocere“ (mai întâi să nu faci rău), am rămas stupefiați citind aceste rinduri din scrisoarea dv.: „Cind m-am prezentat a doua oară la medic mi s-a spus că trebuie să fac controale mai des căci poate să fie un cancer. Auzind aceasta am simțit o înepătură în stomac și timp de 8 luni nu am putut dormi de loc decât cu somnifere. Consumind exagerat de mult Napoton și Meproamat mi s-a precizat diagnosticul de sindrom neurastenic depresiv“. Prin urmare, abuzul de tranchilizante ce i-a urmat este răspunzător de neuroza dv. astenică. În asemenea stări, numai un mare efort de voință, de autosugestie ori poate hipnoza vă pot lecu de această cancerofobie fără vreun temei obiectiv. Adresați-vă deci secției de neuroze a spitalului clinic nr. 9 „Gh. Marinescu“ din București, șos. Bercei, care dispune de mijloace moderne de tratament prin sugesție și hipnoză.

I.F.S. — Brașov : 1) Vă creați singur stări psihice obsesive, după părerea noastră fără un temei obiectiv. Dacă R.B.W. continuă să fie negativă (și mai ales dacă dv. știți că tratamentul antilucetic a fost urmat conform schemei prescrise de medic) nu vedem rațiunea electroencefalogrammei. Utilizați cit mai puține neuroleptice sau tranchilizante, iar pe cele care vă fac bine (noi preferăm Napotonul și Nozinanul) utilizați-le cu moderație. 2) Dacă ați citit regulat „Poșta medicului“, bănuim desigur opinia noastră: căsătoriți-vă și infemeindu-vă o familie cu bucuriile și... griile ei, „obsesiile“ vor dispărea de la sine. 3) Abuzul de tutun (ca și cel de alcool) dăunează firește sistemului nervos și celui neurovegetativ.

IDUVAL — Tr. Severin : 1) Pentru un tânăr de 21 de ani ni se par inadmisibile crizele de disperare de felul acestora: „Degeaba mai trăiesc“ sau „Pentru mine viața e o pedeapsă, un chin...“. În realitate, tulburările de care vă plîngeți sînt grefate pe complexul de inferioritate generat de defectul dv. de vorbire. Despre bilbiială ca afecțiune neuropsihică am scris și vom mai scrie. Dar tratamentul bazat pe sugesție, hipnoterapie și reeducarea vorbirii necesită răbdare și perseverență, nu se face prin corespondență. Vă sfătuim să vă adresați Centrului experimental logopedic din București, str. Cristian Tell nr. 6. 2) Nu, tulburările de vor-

bire nu sînt un motiv pentru scutirea de serviciu militar.

O. MARIN — Rm. Vilcea ; ROHOZNEANU MIHAI — Sibiu ; MARGARIT ILIE — Com. Săulești, satul Bibești, jud. Gorj ; BADEA INOCENȚIU — Galați :

Uretroprostatitele postgonococice se caracterizează de cele mai multe ori prin prezența unei flore microbiene banale (stafilococ alb) sau chiar prin lipsa oricărei flore microbiene, deci ca o uretroprostată negonococică. Trebuie ținut seama însă și de posibilitatea existenței formelor rezistente ale gonococului, condiționate de tratamentul cu antibiotice. Trebuie deci încercată reactivarea microbului prin: proba cu bere (500—1000 ml. bere ingerată seara; se recoltează secreția uretrală dimineața înainte de prima micțiune) sau o doză unică de vaccin polimicrobian 2 ml i.m.

Oricum tratamentul, necesitînd răbdare, constă din cure periodice de cloramfenicol + eritromicină (eventual Metronidazol, dacă se constată și prezența trichomonosului) + Plurisulfan + corticoterapie, conform schemei fixate de medic. La aceasta se adaugă vaccinoaterapie, băi calde de șezut, masaj prostate.

MARIO — Călimănești : 1) Cititi răspunsul dat sub O. Marin — Rm. Vilcea și alții. 2) În colita cu diaree (fermentativă) mijlocul principal de tratament este regimul alimentar: alimente proaspete, calde (a evita consumul de răcoritoare sau apă de la frigider!), fără celulozice (fasole boabe, mazare, linte, varză, gulii, ridichi, castraveți, ciuperci). Dintre fructe sînt permise: merele, afinele, coarneau și gutuile. De la celelalte fructe se permit doar sucurile. Se recomandă cura de mere rase, de bună calitate, curățate de coji și semințe și lăsate la aer timp de 1—2 ore, înainte de a fi consumate. Durata curei este de 1—2 zile, cantitatea mergînd pînă la 1 kg/zi. Ca medicație: antibiotice cu activitate puternică (cloramfenicol, Neomicină, tetraciclină) în cure scurte, de maximum 5 zile, asociate cu sulfamide (Ftalilsulfatiazol, Sulfametip, Dulana), cu antiseptice intestinale (Saprozan sau Mexaform CIBA). Ca absorbante pentru combaterea gazelor: cărbunele activ (4—8 cpr./zi) sau preparatul Coreine (prod. Franța), 2—6 lingurițe pe zi la începutul meselor. Ca terapie nespecifică: corticoterapie (în special ACHT), sedative neurovoase (Napoton, Meproamat), tratament hidromineral (Slănic-Moldova, Sîngeorz, Călimănești, Olănești). În sfîrșit, ca astringente indicate în diareea de fermentație: calciu carbonic în cantități de 50 g pe zi fracționat sau Tanalbin, Tanigen, Arobon. Credem că devenind donator de sînge, urmările ar fi pozitive.

Sinteți dinamic ?

Răspuns

Notați cu cite un punct fiecare răspuns afirmativ la întrebările 1, 3, 6, 8, 10, 11, 13, 14, 16, 17 și fiecare răspuns negativ la întrebările 2, 4, 5, 7, 9, 12, 15. Faceți totalul punctelor, după care citiți rezultatele testului.

Peste 12 puncte

Sinteți foarte dinamic. În dorința dumneavoastră de a „face imposibilul“ uitați de odihnă și calm.

Intre 6 și 12 puncte

Sinteți potrivit de dinamic. Știți să vă procurați salvatoarele minute de odihnă și calm.

Sub 6 puncte

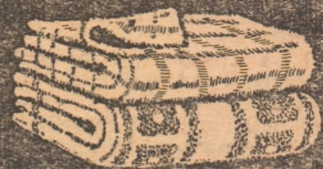
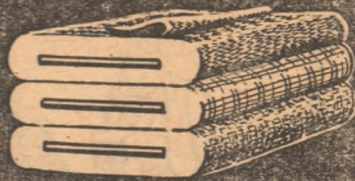
Nu v-ar strica un plus de energie.

COMBINATUL TEXTIL SIBIU

oferă prin magazinele de specialitate produsele întreprinderilor sale: Libertatea-Sibiu; Uzinele Tirnava-Mediaș; Fabrica de confecții „Steaua Roșie“-Sibiu și Fabrica „Progresul“-Orlat, jud. Sibiu:

- Stofe fine din fire pieptănate în desene și culori variate;
- Confecții elegante din stofe de calitate superioară;
- Țesături de bumbac imprimare;
- Pături de lină în diferite culori și sortimente.

GALLUS

VOPSEȘTE ȚESĂTURI DIN MĂTASE, BUMBAC, LINĂ, ROCHII, HAINE, BLUZE

ȘI ÎN ORICE ALTE CULORI ȘI NUANȚE

Respectați modul de întrebuintare indicat pe fiecare plic „GALLUS“

● Consultați tabelele de culori „GALLUS“ ●

CONSUMAȚI PRODUSELE LACTATE SIBIANA

DE ASEMENEA, CERETI NOILE PRODUSE SPECIALE PENTRU SANDVIȘURI:

- * BRÎNZĂ TOPITĂ ÎN PASTE CU DIVERSE INGREDIENTE ȘI CONDIMENTE
- * BRÎNZĂ TOPITĂ CU SALAM SAU ȘUNCĂ

COMBINATUL DE CELULOZĂ ȘI HÎRTIE BRĂILA

ȘOSEAUA VIZIRULUI

Produce și livrează pe bază de repartitie produse din stuf

- CARTON TRIPLEX
- CARTON DUPLEX
- CELULOZĂ PAPETARĂ
- CELULOZĂ PENTRU FIBRE ARTIFICIALE
- PASTĂ SEMICHIMICĂ

TEHNOLOGIA

Vrăjitorul

Întimplarea s-a petrecut într-un oraș situat pe malul unui râu. Cînd anume, nu se știe exact. O seamă de istorici spun: „Demult”. Alții însă, sint de altă părere și afirmă: „Recent”. Aceste divergențe nu trebuie însă să ne mire: săpăturile arheologice care au scos la iveală toată povestea asta s-au terminat de curînd și specialiștii abia au început să studieze vrăfurile de documente. Dar despre asta mai tîrziu.

Orașul se numea Dezbatevo, pentru că locuitorii lui obișnuiau să vorbească mult și să zacă în ședințe lungi. În ziua cînd a venit Vrăjitorul, locuitorii erau, ca de obicei, într-o ședință. Vrăjitorul venise la Dezbatevo cu treburi, dar n-a găsit pe nimeni cu care să le poată rezolva. Toată lumea era, cum am mai spus, în ședință.

Vrăjitorul căzu pe gînduri. Îi ruga-se cineva, un muritor de rînd, să-i facă un serviciu și el, Vrăjitorul, îi făgăduise că i-l va face.

— Al să te descurci mai bine decît mine, că doar ești vrăjitor, îi spusese muritorul de rînd. Uite ce te rog: îmi trebuie o adeverință cum că eu sint eu, că tatăl meu a fost tatăl meu, că apartamentul în care locuiesc e apartamentul în care locuiesc. Am umblat peste tot, i-am luat și cu binele și cu răul, dar n-am reușit să obțin adeverința. „Deocamdată s-a stabilit că dumneata ești dumneata, mi s-a spus. Mai rămîne să stabilim dacă tatăl dumitale e al dumitale”. Și uite așa mă poartă pe drumuri. Ajută-mă, Vrăjitorule, să scot adeverința!

Vrăjitorul s-a dus de trei ori acolo unde se eliberează adeverințele, dar fără rezultat. De fiecare dată i se spunea ba că funcționarii sint în ședință, ba că dezbaterile nu s-au terminat, ba că după ședință urmează o consfătuire.

Din curiozitate, Vrăjitorul a mai vizitat și alte instanțe administrative. Aceeași situație.

— Vino miine, moșule, sint în ședință.

— Dar ce fac acolo?
— Auzi vorbă! Vorbesc.
— Vorbesc de mult?
— De vreo două ore.

— Și or să mai vorbească mult?
— Ehe, să fii dumneata sănătos!...

Vrăjitorul s-a infuriat. A bătut cu toiașul în dușumea și a strigat:

— Vai-vai-vai! Oamenii nu știu să prețuiască darul vorbirii și-l preschim-bă dintr-o binefacere într-o năpastă. De acum înainte să vorbească de cinci ori mai mult! Unta-panta-manta!...

În clipa cînd a rostit aceste cuvinte magice, tăblița de pe stîlpul de la intrarea în oraș, pe care scria „Dezbatevo”, a căzut și s-a făcut țandări. În schimb a apărut alta pe care scria „Starovelikodezbatevo-pe-Malaia Velerecivka”. Același lucru s-a întimplat și cu tăblițele care indicau numele străzilor. În loc de strada Olarilor, Bucătarilor sau Pădurii au apărut denumiri ca: strada „Celor mai buni meșteri ai industriei de vase de pămînt ars și ai producției de ceramică pe bază de siliciu”, strada „Cetățeanului de onoare al orașului Starovelikodezbatevo-pe-Malaia Velerecivka bucătarul Ivan Ivanovici Ivanov, fruntaș al producției culinare a localului de alimentație publică nr. 13”, strada „Prietenă noastră pădurea pe care avem datoria s-o apărăm de incendii, deteriorări și dăunători”.

Din clipa aceea, locuitorii orașului au început să vorbească în fraze foarte lungi, iar obișnuitele pronume dumneata sau dumnevoastră s-au transformat în „multpreasincerstimașirespectatdetoșiconcetățenii”. Dacă un șofer, de pildă, încălca regulile de circulație, milițianul îi spunea:

— De ce ai cotit, multpreasincerstimașirespectatdetoșiconcetățenii, de pe strada „Celor mai buni meșteri ai industriei de vase de pămînt ars și ai producției de ceramică pe bază de siliciu” pe strada „Prietenă noastră pădurea pe care avem datoria s-o apărăm de incendii, deteriorări și dăunători” pe roșu, încălcînd regulile de circulație a vehiculelor pe străzi, stradele, bulevarde, alei și fundături, adoptate de Forul suprem al circulației din Starovelikodezbatevo-pe-Malaia Velerecivka?

Șoferul se justifica în același fel. Iar între timp pe străzi, stradele, bulevarde, alei și fundături se formau lungi șiruri de autobuze, tramvaie, trăsuri, motociclete și autoturisme.

Copiii au început să se nască mai tîrziu, pentru că declarațiile de dragoste ale tinerilor căsătoriți durau foarte mult.

Toasturile în cinstea unui cetățean de vază al orașului care împlinea 50 de ani au fost atît de lungi, încît cînd s-au terminat au trebuit să înceapă cele prilejuite de aniversarea a 60 de ani.

Reportajele de la meciurile de fotbal durau zile întregi. Autorii de memorii abia izbuteau să scrie primul capitol, „Copilăria”, tinerețea și maturitatea lor rîminînd o enigmă pentru posteritate. La ședințe directorii vorbeau cite zece zile, subalternii cite o zi. Conferințele despre originea omului începeau cam așa: „Multpreasincerstimașirespectatdetoșiconcetățenii om se trage din maimuță...” Marea masă a locuitorilor era alcătuită din dactilografe care scriau, scriau, scriau....

Dar să ne întorcem la săpături și s-o spunem pe șleau: SVD-pe M. Velerecivka a fost descoperit de arheologi sub hirtii. Atitea alte orașe au pierit din pricina războaielor, cutremurelor sau inundațiilor. Acesta însă a fost înghițit de procese-verbale, stenograme, circulare, rezoluții, cereri, declarații, adeverințe, rapoarte, formulare, referate, conspecte etc. etc.

Pe Vrăjitor însă trebuie să-l reabilităm. El a vrut numai să-i învețe minte pe cei din Dezbatevo și să le arate că vorbăria e o calamitate. Dar a uitat să rupă vraja. Era bătrîn și suferea de ateroscleroză. Adeverința însă totuși a obținut-o. Cum? Ei, la ce nu se pricepe vrăjitorii!...

B. Egorov

Excepția de la regulă

Cînd cumpăr un lucru, în primul rînd vreau să aflu ce fabrică l-a produs.

Fotografiile se amuză

Fiecare activitate umană, deci și munca, își are latura ei, ca să zic așa, intimă. Numai cei care au cusut cu mina lor un costum sau o cămașă cunosc exact valoarea lor, la propriu și la figurat.

Cum procedez deci dacă, de pildă, vreau să-mi cumpăr o pereche de șosete? Încep prin a-l urmări pe inginerul-șef al fabricii respective de ciorapi și încerc să descopăr ce șosete poartă el. Dar o metodă și mai bună e să asistăm la o consfătuire la care se discută calitatea produselor. Inginerul-șef cere cuvîntul, urcă la tribună și face mărturisiri complete: ce a făcut fabrica și ce n-a făcut încă, ce are să facă și ce n-are să facă pentru îmbunătățirea calității produselor ei. Unii naivi îl privesc țintă în albul ochilor. E fundamental greșit. Eu îi privesc picioarele, intrucît activitatea unui inginer-șef de la o fabrică de ciorapi nu se oglindește în cuvintele lui, ci în șosetele pe care le poartă. Dacă vîd, de pildă, că inginerul-șef nu poartă șosete produse de fabrica lui, ci de alta, știu exact ce șosete nu trebuie să cumpăr și în care anume pot să am încredere.

Dacă am nevoie de un costum, mă duc glont la fabrica de confecții și aflu cîți bărbați lucrează acolo. Să zicem trei sute. Îi studiez pe fiecare în parte și dacă constat că nici unul din ei nu poartă costume produse de fabrica lor, e limpede, nu? Nu cumpăr nici eu un asemenea costum.

Procedez întotdeauna în felul acesta. E o regulă de la care nu mă abat. Orice regulă are totuși și excepții.

Nu demult am vrut să-mi cumpăr o servietă. L-am urmărit deci pe șeful bazei de desfacere al unei fabrici de produse de marochinărie și am constatat că domnia sa avea o servietă fabricată de unitatea la care lucra. Bu-u-un! Am intrat în magazin și mi-am cumpărat o servietă identică. Timp de o săptămînă n-am avut neplăceri. A opta zi însă fermoarul s-a închis, dar n-a mai vrut să se deschidă. Ulterior am putut să constat că ori de cite ori voiam să deschid fermoarul trebuia să apelez la forțele unite a trei bărbați de constituție athletică. Mai exact, doi dintre ei trebuiau să tragă de fermoar, iar al treilea, cel mai puternic, să țină servieta. Procedul nu era, evident, dintre cele mai comode.

Într-o zi l-am pîndit pe șeful bazei de desfacere a fabricii și i-am spus:

— Stimate tovarășe, servieta fabricii dv. nu fac doi bani!

— Știu, a oftat șeful bazei de desfacere.

— Atunci de ce v-ați cumpărat o servietă bună de aruncat la coș?

— N-am cumpărat-o. Am luat-o de la bază. Fermoarul funcționează o săptămînă, pe urmă se blochează. În fiecare luni iau o servietă nouă, iar celelalte intră în rețeaua comercială.

Am vrut să-i spun de la obraz ce înseamnă toate astea, dar m-am răzgîndit. În definitiv, fiecare regulă are

• UMOR •

Și umor umor u
r umor umor umor u
umor umor umor umor
ior umor umor umor u
umor umor umor umor
nor umor umor umor u
r umor umor umor umor
mor umor umor umor u

și excepții. Ce vină avea bietul om dacă ghinionul îmi scosese în cale tot-mai una din blestemele astea de excepții?

L. Kincev

Mărul discordiei

Fiecare dintre cele trei zeițe susținea că e cea mai frumoasă.

— Căreia dintre noi îi dai mărul, Paris?

Dar Paris șovăia. Hera îi făgăduise puterea, Atena înțelepciunea, Afrodita frumusețea. Paris însă șovăia. Îi plăceau și puterea, și înțelepciunea, și femeile frumoase. Dar cel mai mult îi plăceau merele.

Leacul

Un discipol al lui Socrate l-a întrebat dacă nu știe un leac împotriva dragostei la prima vedere.

— Știu, a răspuns Socrate. Să nu te mai uiți și a doua oară.

Pisălogii

Un iepure a întrebat o broască țestoasă:

— Știi ce-i un simpozion?

— Nu știu și nici nu mă interesează.

— Cine ar putea să știe?

— Habar n-am. Poate crocodilul.

Iepurele s-a dus la crocodil:

— Nu cumva știi ce-i un simpozion?

— Stăbește-mă!

— Te rog...

— Ți-am spus să mă lași în pace!

— Mai bine ai recunoaște că nu știi ce-i un simpozion!

— Ia te uită la el! Dar tu știi?

— Nu.

— Ei, ai să afli îndată.

Și crocodilul a deschis botul enorm și l-a înhățat pe iepure.

Ajuns în stomac, acesta a găsit acolo alți zece iepuri care se întrebau de zor unul pe altul:

— Nu cumva știi ce-i un simpozion?

(Din „Literaturnaia Rossia”)